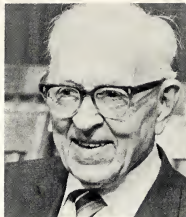

DEN *danske*
STJERNE

November 1972
121. Årgang
Nummer 11

Det inspirerende budskab

AF PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Frafall er, når det sættes i relation til evangeliets principper, det evige livs tyvekæmgt, det evige liv, der er livet nær Faderen og Sønnen. Der er mange blandt os, endog medlemmer af kirken, der føler, at det ikke har noget hastværk med at overholde evangeliets principper og bud.

Dårlige vaner skabes nemt, men de er ikke så nemme at slippe af med igen. Giver vi efter for vore dårlige vaner, idet vi betragter dem som bagateller, og tror, at vi bliver af med dem i graven? Regner vi med, at vore legemer vil blive rensset i graven, og at vi skal stå frem med perfekte og sunde legemer? Der er nogle iblandt os, der taler om dette på denne måde, de undskylder dem selv og deres handlinger, idet de siger, de bliver rensset i graven.

Alma lærte os noget andet. Han sagde til Coriantor: „Tro ikke, fordi der er blevet talt angående genoprettelse, at du skal blive genbragt fra synd til salighed. Jeg siger dig, at ugudelighed har aldrig været lykke.

„Thi det, du sender ud, skal vende tilbage til dig igen og blive dig gengivet. Ordet genoprettelse fordømmer altså synderen endnu mere, men retfærdigger ham aldeles ikke.“ (Al. 41:10, 15)

Lad os ikke glemme Almas ord: „Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde.“ (Al. 34:32)

Herren er altid nådig og venlig. Holder vi os nær til ham, holder han sig nær til os. Søg flittigt, så skal I finde mig, bed og I skal få, bank på, så skal der lukkes op for jer.“ (L. & P. 88:63) ○

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

November 1972
121. Årgang · Nummer 11

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Grant R. Ipsen,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Koordinator:

Jørgen Ljungstrøm

Nyheder:

Ellen Valgren

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 15.- pr. halvår kr. 30.- for et helt år, i udlandet \$ 4.00 for helt år. I løssalg kr. 3.- pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

INDHOLDSFORTEGNELSE

Denne måneds Stjerne	443
Præsident Harold B. Lee ordineret til Kirkens 11. præsident	444
Joseph Fielding Smith. Apostel, profet, fader i Israel	448
Enhed og styrke. Af Joseph Fielding Smith	452
Den, der er villig og lydig. Af Gordon B. Hinckley	453
For intet har I modtaget; for intet skal I give. Af George Albert Smith	456
Styrk dine brødre. Af Robert L. Simpson	460
S & S	463
Hvad skriften fortæller os om at tjene Herren, medens man er ung.	
Af Robert J. Matthews	464
"Henstandia" — eller det ufærdige rige. Af James Waldrop	466
Vort vidnesbyrd til verden. Af Hartman Rector, jun.	469
Fred. Af Eldred G. Smith	472
Wilford Woodruff: En mand med tro og iver. Af Leon R. Hartshorn	474

Børnenes sider

En labyrint af prikker. Af Carol Conner	161
Venner i Irland	162
Vær opmærksom. Af Walter Trag	164
Kandis	165
Nephi, søn af Nephi. Af Mabel Jones Gabbott	166
Ven til ven. Af Boyd K. Packard	170
Vagtterne. Af Mary Pratt Parrish	173

Denne måneds forsider:

Forsiden viser præsident Harold B. Lee, nyligt opretholdt som profet, seer og åbenbarer og som 11. præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Denne måneds Stjerne

1.

Der foreligger i denne måned en fuldstændig redogørelse om præsident Smiths død og indsættelsen af præsident Lee som kirkens 11. præsident. Vi bringer også den tale præsident Smith holdt ved slutningen på generalkonferencen i oktober 1971. Vi mener at dette budskab, i relation til hans nylige bortgang, er yderst relevant.

„For intet har I modtaget det; for intet skal I give det.“ Det er en artikel skrevet af præsident Georges Albert Smith. Den indgår i serien: „Vor ideologis klassiske tanker.“ Vi vil bringe nogle af dem fra tid til anden.

Det moderne eventyr: „Henstandia’ — eller det ufærdige rige“ er også værd at lægge mærke til i denne måneds Stjerne. Det er en historie om et typisk kirkemedlem, der en dag drømmer en drøm, der ændrer hele hans liv. Vi mener, at den giver noget, der i høj grad er værd at overveje. Den passer også udemærket sammen med det inspirerende budskab for november.

Stjernens store værdi, ligger selvfølgelig i, at den bringer vidnesbyrd og budskaber fra levende profeter og apostle. Der er flere budskaber og gode råd i talerne fra ældste Gordon Hinckly, biskop Robert L. Simpson, præsident Hartman, junior, og ældste Eldred G. Smith.

Bemærk

Læg mærke til, at børnenes sider i denne Stjerne, kan tages ud, så de danner et særskilt blad. Blad om til midten af Stjernen og luk den helt op; bøj klammerne udad; fjern børnesiderne; bøj så klammerne på plads igen.

PRÆSIDENT
HAROLD B. LEE
ORDINERET TIL KIRKENS
11. PRÆSIDENT

Fredag den 7. juli 1972 vil gå over i Kirkens historie, som en af de vigtigste datoer. Præsident Harold Bingham Lee blev på denne lyse varme sommerdag indsat og ordineret til Kirkens 11. præsident og profet, seer og åbenbarer for Guds rige på jorden af de øvrige medlemmer af De tolv Råd. Det foregik i Salt Lake templets hellige værelser.

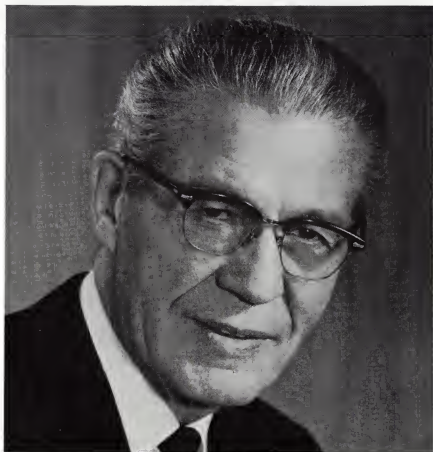
Rådet foretog denne handling 5 dage efter præsident Joseph Fielding Smith død. Præsident Smith døde søndag den 2. juli kl. 21:25 (lokal tid). Bisættelsen fandt sted torsdag den 6. juli i Salt Lake Tabernaklet og præsidenten blev begravet på Salt Lake Kirkegården.

Medlemmerne af De tolv Råd — Kirkens ledende myndighed efter Kirkens præsidents død — trak sig tidligt næste morgen tilbage til templet for at beskæftige sig med reorganiseringen af Det første Præsidentskab. Præsident Lee — præsident for De tolv Råd i kraft af sin anciennitet i rådet — blev ordineret og indsat; præsident Spencer W. Kimball virkede som talerør ved indsættelsen. Præsident Kimball er nu i kraft af sin anciennitet i De tolv Råd præsident for de tolv.

Præsident Lee indsatte, efter at han selv var blevet ordineret, sine to rådgivere i Det første Præsidentskab, nemlig præsident N. Eldon Tanner som første rådgiver, præsident Marion G. Romney som anden rådgiver samt indsatte præsident Kimball som præsident for De tolv Råd. Dermed opstod der en tom plads i De tolv Råd, som forventes udfyldt ved Kirkens halvårige konference til oktober.

Ved den efterfølgende pressekonference sagde præsident Lee følgende om formiddagens begivenheder: „Det største budskab man i denne stilling kan give Kirkens medlemmer er at holde Guds bud, thi heri ligger Kirkens og den enkeltes sikkerhed. Hold budene. Jeg kunne ikke give et budskab, der er stærkere eller af større betydning i dag“.

Som svar på et spørgsmål om tilstandene i verden i dag, bemærkede præsident Lee, at profeten Joseph Smith for 140 år siden fik at vide af Herren, at freden ville blive taget bort fra jorden og at Satan ville have magt over sine egne områder.“ Er der nogen her, der efter disse 140 år er i tvivl om, at denne tid er kommet?“ spurgte han. Han sagde derpå, at Herren havde sagt, at han ville herske iblandt sit eget folk og det bedste våben der nogensinde kan smedes mod verdens ugudelighed er magtfuld undervisning i Jesu Kristi evangeliums principper. Det var, hvad han gav os principperne til, nemlig til bekæmpelse af frygten, usandheden og ugudeligheden i verden“.

N. Eldon Tanner

Præsident Lee sagde følgende om de udfordringer, der ligger foran os: „Vi går i gang med opgaven med viden om, at Kirken vokser, hvad der er vor største udfordring i dag.

At holde trit med udviklingen, at sørge for at medlemmerne overalt vogtes, undervises og ledes på rette måde er nu vort største ansvar. Ved den Almægtiges nåde er vi blevet vejledt til at lægge hjørnesten og vi håber at kunne bygge videre på dette fundament i de kommende år“. Præsidenten citerede et skriftsted, og anvendte det personligt, idet han bebudede, at det ville være Herren, der ledte Kirken: „Og jeg tilskyndedes af Ånden, thi jeg vidste ikke på forhånd, hvad jeg skulle gøre.“ (1. Nephi 4:6).

Da han præsenterede sine rådgivere, sagde præsident Lee: „Det er mit ansvar at udnævne rådgivere. Vi har nogle af verdens store mænd som udgør Kirkens generalautoriteter. De er allesammen ligeså kvalificerede som nogen af os eller andre; men at finde ud af hvem der skulle modtage Herrens sanktion krævede omhyggelig overvejelse, hvilken op-

Marion G. Romney

gave jeg selv har helliget mig. Jeg har modtaget vidnesbyrd om hvilke mænd, der skulle kaldes som mine rådgivere. De er ikke blevet kaldet ved menneskers valg. De er blevet kaldet gennem vejledning fra Herrens ånd, og det er mænd som er antagelige for Herren. Det ved vi. Vi har fået vidnesbyrd derom."

Det nye første præsidentskab har en usædvanlig international sammensætning: præsident Lee blev født og opvoksede i USA; præsident Tanner blev født i USA, men har levet det meste af sit liv i Canada og præsident Romney blev født og opvoksede i Mexico. Det er endvidere interessant, at præsident Tanner nu har været rådgiver til tre af Kirkens præsidenter — præsident David O. McKay, præsident Joseph Fielding Smith og nu præsident Harold B. Lee.

Den mand der nu er den 11. præsident i denne uddelelse, præsident Lee, blev født i Clifton, Idaho den 28. marts 1899 og voksede op på en farm.

Fra dengang han accepterede sin første stilling som skolebestyrer i en alder af 17 år og til han blev kaldet til De tolv Råd den 6. april 1941, var han lærer

(rektor i Idaho og Utah), missionær (de vestlige stater), forretningsmand og offentlig embedsmand (kommissær i Salt Lake City).

Som præsident for Pioner Stake oprettede han i 1932 et biskoppernes forrådshus til hjælp for de trængende og arbejdsløse i staven. Da Kirken gennemførte sådanne velfærdsprogrammer for hele Kirken i 1936, blev Harold B. Lee den første administrerende leder, en stilling han besad i 22 år.

Præsident Lee har som generalautoritet vejledt og rådgivet mange af Kirkens hovedkomitéer og generalbestyrelser. Han har især i de senere år været nært tilknyttet den udøvende korrelationskomité, idet han førte tilsyn med organiseringen og udviklingen af det program, der nu forbinder mange af Kirkens administrative programmer og undervisningsprogrammer. Han har siden den 23. januar 1970 haft et dobbelt; som første rådgiver i Det første Præsidentskab og som præsident for De tolv Råd. Hans omfattende erfaringer har således gjort ham godt forberedt til den enestående ledergerning, hvortil han nu er blevet kaldet.

Præsident Tanner blev første gang kendt over hele Kirken, da han blev kaldet som assistent til De tolv Råd i 1960. Han blev opretholdt som medlem af De tolv Råd i 1962 og blev det følgende år kaldet som anden rådgiver til Det første Præsidentskab under præsident David O. McKay, en stilling han også havde under præsident Joseph Fielding Smiths ledelse.

Nathan Eldon Tanner, født den 9. maj 1898, voksede op på en farm og blev som ung mand skolelærer. Han kom derefter i statens tjeneste og blev valgt ind i Albertas provinskammer som ordfører. Han blev senere medlem af provinskabinettet og derpå som formand i Department for Lands and Miners førrend han gik ind i den private industri. Han var præsident for det store Canadian Pipe Line Company samt præsidi-

Tilstede ved pressekonferencen efter reorganiseringen af Det første Præsidentskab var: (fra venstre) Præsident Romney, præsident Lee og præsident Tanner.

dent for Calgary stav, da han blev kaldet som generalautoritet.

I dag såvel som i 1970 da følgende blev skrevet, gælder det at hans administrative evner er blevet godt udnyttet i Det første Præsidentskab, såvel som at hans store egenskaber hvad ærlighed, retskaffenhed og anstændighed angår, hvilket har givet kirken venner på mange områder. (Era, februar 1970, side 3). Præsident Romney blev generalautoritet den 6. april 1941, da han blev kaldet som assistent til de tolv: han blev udnævnt til apostel i oktober 1951.

Han er født i Colonia Juarez i Mexico, den 19. september 1897. Han flygtede sammen med sin familie nordpå til Texas i 1912, da den mexicanske revolution begyndte. Familien slog sig senere ned i Rexburg, Idaho, hvor hans fader blev præsident for Richs College.

Spencer W. Kimball

Præsident Romney har på grund af sin uddannelse som sagfører siddet i mange firmabestyrelser og i bestyrelser for læreranstalter. Han var leder i udviklingen af Kirkens velfærdsprogram sidst i trediverne. Han var dengang præsident for Bonneville stav og senere var han, som generalautoritet, formand for Kirkens verdensprogram.

Af andre administrative hverv kan nævnes stillinger indenfor missionærprogrammet, Kirkens bygningskomité samt hjemmelærere og familiehjemmeaftens komitéerne.

Præsident Kimball, der nu bliver præsident for De tolv Råd efter at har virket som fungerende præsident i de sidste 2 1/2 år, blev født i Salt Lake City den 28. marts 1895. Han tilbragte det meste af sin barndom og ungdom i Arizona. Han indtog en fremtrædende stilling i kommunale såvel som i forretningsanliggender og var præsident for Mt. Graham stav i Stafford, Arizona, da han blev kaldet som medlem af De tolv Råd den 8. juli 1943.

Han led af en alvorlig strubesygdom og måtte gennemgå en operation i 1957, hvor han fik fjernet det ene samt noget af det andet stemmebånd. Han var imidlertid i stand til at genoptræne stemmen og han taler idag med en dyb og langsom stemme når han bærer sit kraftige vidnesbyrd om vor Herre Jesu Kristi lære og guddommelige mission. Hans skrivelser og taler, der ofte er bygget op omkring lignelser, kendetegnes ved deres skarpsindige og klare indhold og bestemte fremstilling af evangeliets principper.

Kirkens medlemmer, funktionærer og ledere vil få lejlighed til at opretholde disse meget respekterede og elskede mænd ved stavskonferencerne og ved den 142. halvårslige generalkonference i oktober. Tanker og bønner fra medlemmer overalt på jorden vil nu være med præsident Lee og hans rådgivere, når de på vores vegne leder rigets anliggender. ○

JOSEPH FIELDING SMITH APOSTEL, PROFET, FADER I ISRAEL

Joseph Fielding Smith, en søn af Gud; en af den Herre Jesu Kristi apostle; den Allershøjestes af Herren, som han elskede så højt og tjente så godt hele sig liv, blevet kaldet til andre og større gerninger i Herrens evige vingård.

Vil det være forkert at sige at vi glædes, om ikke ved hans bortgang som sådan, så ved den glørværdige prøvetid, der afsluttedes ved hans tilbagevenden til den Gud, der gav ham livet?

Vil det være forkert, hvis vi med englenerne glædedes over at denne begunstigede og udvalgte søn af en nådig Fader har bevaret troen, tilfulde har opfyldt målet med sin skabelse og nu er trådt ind til sin evige hvile?

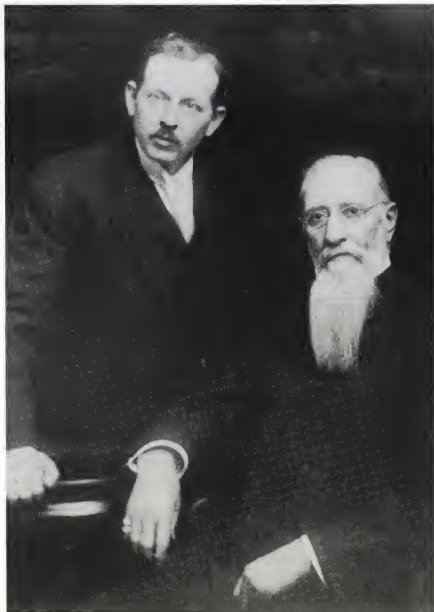
Joseph Fielding Smith, en søn af Gud: en, der var trofast i riget af igår; en, der bestod sin første prøvestand og råbte af glæde ved udsigten til jordelivet; en, der blev regnet med blandt evighedens ædle og store — forlod den Eviges klarhed og fødtes den 19. juli 1876 af gudfrygtige forældre.

Efter i næsten et århundrede at have været borte fra sit himmelske hjem — efter i 96 år på nær 17 dage at have opholdt sig som en fremmed og en pilgrim blandt dødelige — er han nu blevet kaldet hjem for at gøre rede for sin tjeneste og for at modtage yderligere lys og kundskab fra den Herre, hvis stemme han hørte i dette liv og hvis ansigt han skal skue i sin nye bolig.

Han iklædte sig Guds rustning, han kæmpede en god kamp, han bevarede troen og forblev trofast, og nu er han trådt ind til glæden hos den Herre, han tjente så prisværdigt.

Hans jordiske prøvestand afsluttedes kl. 21²⁵ (lokal tid) søndag den 2. juli 1972 og han be-

Joseph Fielding Smith, dengang medlem af de tolv's råd, og præsident Joseph F. Smith. Faderen og sønnen der begge blev Kirkens præsident. (Billedet blev taget d. 2. maj 1914).

finder sig nu i en glædens forening med sin familie og sine venner i Guds paradis. I denne ånde verden vil han fortsætte med at arbejde på samme måde som han så længe og tappert gjorde under sin trofaste færd blandt jordiske mennesker.

Medens han levede og arbejdede blandt os, var hans ånds tabernakel blevet ældet. Han besad ikke længere ungdommens styrke og iver; og styrken til at gøre alt, hvad han ønskede, for at tjene Herren, var aftaget. Alderdommens mørke skygger havde krævet deres offer, og som det vil gå med alle mennesker, kom døden „for at opfylde den store Skabers nåderige plan . . .“ (2 Nep. 9:6).

Nu er han fri. Nu hvor han ikke længere hæmmes af sygdom og lidelser, der hærgede den bolig af ler, der husede ham så længe og så udemærket i dette liv, har han mulighed for at gå sin Faders ærinder uden forhindringer og uden begrænsninger. Han nyder den evige ungdoms fulde kraft og styrke. I sine sidste år her befandt han sig sikkert i sin families skød og blandt sine elskede medarbejdere i gerningen: Kirkens generalautoriteter. Der fandtes ikke to mænd, der var mere bekymret for hans personlige velfindende og mere ivrige efter at give udtryk for hans synspunkter og være hans stemmer, end disse to piller af åndelig styrke og personlig retskaffenhed, nemlig præsident Harold B. Lee og præsident N. Eldon Tanner, og deres gerninger har og vil Herren belønne for i al evighed.

Præsident Smith hviler nu sikkert i en anden hellig og glad kreds af venner og familiedlemmer. Han er sammen med sin elskede Louie, der fødte ham to døtre — Josephine (Rheinhardt) og Julina (Hart) — før hun forlæstes fra dødelighedens byrde og kom hjem til de ukrænkelige hellige i ånde verden. Han er atter sammen med Ethel, den trofaste og kærlige moder til ni af hans børn — Emily (Myers), Naomi (Brewster), Lois

(Fife), Joseph Fielding, jr., Amelia (McConkie), Lewis, Reynolds, Douglas og Milton. Og atter har han nu sin elskede Jessie ved sin side, den hustru der tilbragte flere år her sammen med ham end nogen af de andre, og som gjorde så meget for at hjælpe og opmuntre ham, når han bøjede sig under de byrder, han bar.

Han er igen sammen med sin fader (præsident Joseph F. Smith) og sin moder (Julina Lambson Smith) — forældre han adlød, hædrede og ærede i de guddommelige ti buds fulde betydning. Han glæder sig i kærligheden og samværet med sin søn Lewis, der gav sit liv i den II verdenskrig, under forsvaret af sit land. Han er sammen med David O. McKay og store skarer af sine medarbejdere, for slet ikke at tale om profeten Joseph Smith og sin bedstefar patriarken Hyrum Smith.

Præsident Joseph Fielding Smith beklædte den højeste stilling i Kirkens og Guds rige på denne jord. Lige siden han blev ordineret til apostel den 7. april 1910 og indsattes som medlem af De tolv's Råd af sin far, har han til sin bortgang arbejdet med utrættelig flid blandt store og små, som et særligt vidne om Herrens navn. Der er sikkert ingen i denne uddeling, som har rejst mere, været til flere møder, holdt flere taler, udført flere ordinares, eller skrevet mere i forkyndelse af frelsens sandheder, end han har. Hans stemme vil lyde fra støvet i årene fremover, når endnu ufødte slægtled lærer evangeliets lærdomme gennem hans skrifter.

Alligevel var der ikke mange, der var mindre imponeret af store stillinger, eller særlig rang eller position, end han. I tale efter tale forkyndte han, at de største velsignelser og de helliges kronede herlighed i de kommende endeløse evigheder, vil være en følge af den måde, hvorpå de lever, de love de overholder, og de familiebånd de vælger at knytte.

Han sagde ved søster David O. McKays be-

gravelse, efter at have peget på den store indsats hun og præstident McKay havde gjort: „Selv om deres tjeneste i Kirken og i denne verden var enestående, så har og vil deres største velsignelser udspringe af den evige familieenhed.“

Han talte om det samme ved ældste Richard L. Evans' begravelse. Han sagde efter at have hyldet broder Evans' verdensomspændende arbejde og indflydelse: „Men når vi nu ser tilbage på hans liv og gerning, så er det der mere end noget andet gør indtryk på os, at han valgte at gøre de ting, der vil sikre ham evig herlighed i vor Faders rige. Han gjorde det, der var nødvendigt for udarbejdelsen af sin egen frelse. Han lod sig døbe og modtog den Helligånds gave.

Han blev gift med sin elskede Alice i Herrens hus for tid og al evighed. Han var lydig mod evangeliets love og han bevarede troen.

I Herrens øjne består den sande storhed i at overholde budene og gøre de ting godt, der er alle trofaste helliges almindelige lod . . . Jeg kender intet større håb, ingen herligere lærdom, ingen mere trøstende viden end denne: at familien fortsætter for evigt, blandt de, der tror og adlyder Herrens love i deres fylde.“

Præsident Smith vil for altid bevares som mand og som profet i de helliges hjerter.

Enhed og Styrke

Tale holdt ved den 141. halvårige generalkonference,
AF PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Jeg vil gerne, foran jer i dag, have lov til at udtrykke den dybe taknemmelighed, jeg føler overfor de to store mænds tro, hengivenhed og tjenstvillighed, der står ved min side i kirkens Første Præsidentskab.

Præsident Harold B. Lee er en meget stor mand i ånden, og han har en tro som Enoch's. Han har åbenbaringens ånd over sig, og øger sit kald som profet, seer og åbenbarer.

Præsident N. Eldon Tanner er også en af de fine, store mænd, der allerede i evigheden forberedtes til at udføre det vigtige hverv, han nu varetager i Herrens kirke. Han er en mand, der besid-

der overordentlig store evner, og han er retskaffen.

Kirkens Første Præsidentskab er en enhed, og det er min bøn, at vi altid må forblive som en enhed, på samme måde som Jesus sagde at han, Faderen og den Helligånd var een. (L. & P. 20:28) Der skulle være samme form for enhed i ethvert stavspræsidentskab, biskopråd og i ethvert præsidentskab for præstedømmets kворummer.

Jeg er også meget taknemmelig for det arbejde og de gerninger, som præsident Spencer W. Kimball og medlemmerne af De tolv's Råd udfører, såvel

som for det arbejde generalbestyrelserne udfører, og jeg ønsker at I, mine brødre, skal vide, at jeg elsker jeg alle. Jeg ønsker af hele mit hjerte at velsigne alle kirkens trofaste medlemmer. Fortsætter de deres vandring ad sandhedens og dydens vej, da vil de få opfyldt de oprigtige ønsker, de har i deres hjerter ubetinget, og de vil få den evige belønning i vor himmelske Faders rige, når tidens fylde er inde. Jeg har hele mit liv bestræbt mig på at holde budene og på at gøre det, der var Herren velbehageligt, og jeg ønsker at bære vidnesbyrd om hans godhed overfor mig, såvel som for alle hans børn, der har indgået pagt om at holde hans bud.

Jeg står her i dag i, hvad man kunne kalde mit livs skumringstime, og jeg er klar over, at der kommer en dag, den er ikke særlig langt væk, da der vil blive sendt bud efter mig, for at jeg skal aflægge regnskab for, hvorledes jeg har forvaltet mit jordiske liv. Jeg vil i denne time atter bære vidnesbyrd om sandheden og det guddommelige ved dette store værk.

Jeg ved, at Gud lever, og at han sendte sin elskede Søn ned på jorden for at sone vore synder.

Jeg ved, at Faderen og Sønnen viste sig for profeten Joseph Smith for at indlede denne evangeliets sidste udledning.

Jeg ved, at Joseph Smith var og er en profet; endvidere at dette er Herrens kirke og at evangeliet skal rulle fremad indtil „landet er fuldt af Herrens kundskab, som vandene dækker havets bund.“ (Es. 11:9)

Jeg er overbevist om, at vi alle elsker Herren. Jeg ved, at han lever, og jeg ser frem til den dag, da jeg skal se hans ansigt, og jeg håber at kunne høre hans stemme sige til mig: „Kom hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt.“ (Matt. 25:34) Jeg beder, dette må blive den lykkelige skæbne for os alle, når vor tid er inde, og jeg siger dette i Jesu Kirke navn. Amen. ○

Tale holdt ved den 141. halvårlige general-konference af ÆLDSTE GORDON B. HINCKLEY fra De tolv Råd

„Den, der er villig og lydige”

Jeg stod for nylig på Trafalgar Square i London og så på statuen af Lord Nelson. (Nelson, Horatio [1758—1805] — engelsk admiral og sejrherre over Napoleon) På statuens sokkel var de ord skrevet, som han udtalte om morgenen for slaget ved Trafalgar. Der stod: „England forventer, at enhver mand vil gøre sin pligt.” Lord Nelson blev, som mange andre, dræbt på denne historiske dag i 1805; men England blev reddet som nation og Britanien blev et imperium.

Billedet af pligt og lydighed er smuldreret frygteligt hen siden dengang. I al den tid, mennesket har eksisteret, er det imidlertid ikke første gang, dette er sket. Esajas sagde til de gamle israellitter: „Lyder I villigt, skal I æde landets goder;

„står I genstridigt imod, skal I ædes af sværd. Thi Herrens mund har talet.” (Es. 1:19-20)

Jeg husker, at jeg sad i dette tabernakel, da jeg var en fjorten-femten år gammel — jeg sad oppe på balkonen lige bag ved uret, og jeg hørte præsident Heber J. Grant fortælle om sine oplevelser, da han læste Mormons Bog som dreng. Han talte om Nephi og om, hvor stor indflydelse han havde

haft på hans liv. Han citerede dernæst Nephis store ord, og gjorde det med en stemme, der gav udtryk for en overbevisning jeg aldrig glemmer. Han sagde: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befaleet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem.” (1. Nep. 3:7)

Jeg blev ved denne lejlighed fast besluttet på at prøve at gøre det, som Herren har befaleet. Jeg ville ønske, at jeg havde styrke gennem Herrens Ånd til, på lignende måde at påvirke nogen i denne forsamling i dag.

Der sker sandelig forunderlige ting, når mennesker med tro og lydighed gør det, der forlanges af dem! Jeg læste forleden en interessant artikel af kommandør William Robert Anderson, der var søofficer og som førte undervandsbåden Nautilus fra Stillehavet til Atlanterhavet under polarisen. (Nautilus: amerikansk undervandsbåd, der gjorde den historiske rejse under Nordpolens iskalot. Den passerede Nordpolen den 3. august 1958.)

Det var en vanskelig og farlig dåd. Artiklen fortæller om flere andre opdagelsesrejser af lignende farligheds-

grad. Den slutter med en redegørelse om, at kommander Anderson altid bar et lille læst kort i sin tegnebog, hvorpå der stod noget, jeg gerne vil knytte nogle bemærkninger til. Der stod følgende:

"Jeg tror, jeg altid bliver guddommeligt vejledt."

"Jeg tror, jeg altid vælger den rette vej."

"Jeg tror, Gud altid kan lave veje, hvor der ingen veje er."

Jeg tror også på, at Gud altid kan lave en vej, hvor der ingen er. Jeg tror på, at hvis vi vandrer i dybde mod Guds bud, (L. & P. 89:18) og hvis vi følger præstedømmets råd, så vil han åbne veje, hvor der ellers ikke synes at være nogen.

De britiske Øers Nationale Kunstgalleri ligger overfor Trafalgar Square. Derinde hænger Sir Joshua Reynolds maleri af drengen Samuel. (Reynolds, Sir Joshua [1723—1793] — engelsk portrætmaler.) Samuel, der som barn hørte en stemme og svarede: „Tal, din tjener hører!“ (1. Sam. 3:10)

Fra den dag fulgte Samuel lydigt Guds bud og blev en stor profet i Israel. Det var ham, der valgte og salvede både Saul og David til konge og det var Samuel, der udtalte følgende irettesættelse til Saul, som har lydt ned gennem tiderne: „... at adlyde er mere værd end slagtoffer, og at være lydher er mere værd end vædderfedt;“ (1. Sam. 15:22)

Jeg henter styrke ved at læse en ganske lille udtalelse, der blev givet, dengang profeten Elias advarede Kong Akab om, at tørke og hungersnød ville ramme hans land. Akab spottede bare Elias. Så bad Herren Elias om at gå ned og gemme sig ved bækken Krit, og han fortalte ham, at han skulle drikke af bækken og at ravnene ville bringe ham mad. Her er der optegnet en enkel og vidunderlig udtalelse i skriften, nemlig: „Da gik han og gjorde efter Herrens ord . . .“ (1. Kong. 17:5) Elias kom ikke med indvendinger, undskyldte sig ikke, og opstillede ikke spidsfindigheder. Han gik ganske enkelt hen og gjorde det, Herren bad ham om, og han blev frelst fra en frygtelig katastrofe, der ramte dem, der

spottede, diskuterede og stillede spørgsmål.

Det er ikke altid let at efterleve Herrens bud. Vi kan måske føle, at vi er utilstrækkelige. Samtalen mellem Jehova og Moses er mig ofte til stor nytte. Moses blev kaldet til at føre israelitterne ud fra Ægypten. Han var blot en flygtning og fårehyrde. Hvor må han have følt sig utilstrækkelig.

„Men Moses sagde til Herren: „Ak Herre, jeg er ingen veltalende mand, . . . thi jeg har svært ved at udtrykke mig og tale for mig.“ (Jeg kan næsten høre ham sige: „Hvis du bare ikke ville bede mig om dette.“)

„Da svarede Herren ham: „Hvem har givet mennesket mund? . . .

„Gå derfor kun, jeg vil være med din mund og lære dig, hvad du skal sige!“ (2. Mos. 4:10-12)

I 1837, da kirken havde stor modgang i Kirtland, Ohio, blev Heber C. Kimball kaldet af profeten Joseph Smith til at tage til England for at påbegynde kirken arbejde der. Bror Kimball udbrød, idet han udmyndede sig selv: „Oh, min Gud, jeg der stammer, og som slet ikke er kvalificeret til et sådant arbejde. Hvorledes skal jeg kunne prædike i et land, der i den grad er berømt i hele kristenheden for sin lærdom, visdom og fromhed . . . hvorledes skal jeg kunne gøre det overfor et folk, om hvis intelligens man så ofte hører tale?“

Han tilføjede efter nogle overvejelser: „Alle disse bekymringer afskrækker mig imidlertid ikke fra at følge pligtens vej; i det øjeblik jeg forstod min himmelske Faders vilje, var jeg besluttet på at sætte alt på spil, idet jeg troede, at han ville støtte mig med sin almægtige styrke, og velsigne mig med alle de nødvendige kvalifikationer, som jeg behøvede; og skønt min familie stod mit hjerte nær og jeg blev nødt til at forlade dem, næsten forarmede, følte jeg sandhedens sag, Kristi evangelium, fjerne alle mine bekymringer.“ (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, [Bookcraft, 1967] side 104.)

Han rejste over havet og påbegyndte arbejdet i Preston. Lancashire, og han og alle hans ledsagere havde selve helvedets djævel som modstandere. Han påbegyndte således et arbejde i

den del af verden, hvor hundreder af tusinders liv siden er blevet velsignet. Den store konference, der for nylig blev holdt i Manchester, var simpelt hen frugten af denne farefulde men trofaste start.

De opgaver, vi får tildelt, kan være ubehagelige. Den specielle Na'aman kom til profeten Elisa for at blive helbredt, med sine heste, sin herskabsvogt, gaver og guld. Elisa, der ikke havde set ham, sendte ham blot den besked: „Gå hen og bad dig syv gange i Jordan, så bliver dit legeme atter friskt, og du bliver ren!“

Men Na'aman, der var en stolt og hovmodigt kaptajn for Syriens hær, blev fornermet over en så vederstyggelig befaling, at han tog afsted igen. Det var kun fordi hans tjenere tryglede ham, at han blev ydmyg nok til at vende om. Skrifterne fortæller os: „Så drog han ned og dykkede sig syv gange i Jordan efter den Guds mands ord; og hans legeme blev atter friskt som et barns, og han blev ren.“ (2. Kong. 5:1-14)

I denne sal sidder en mand, som mange af jer kender. For nogle år siden modtog han kaldet om at blive missionær i de vestlige stater mission, der har hovedkvarter i Denver, Colorado. Han havde været i Denver adskillige gange som medlem af universitetets diskussionshold. Han skulle være missionær lige på den anden side af bjergene. Både han og hans forældre havde drømt om et mere eksotisk sted, et af de steder langt væk, der bærer et fremmedartet navn. Hans venner smilede. Nogle af dem, der stod ham nær, tvivlede på visdommen i hans kaldelse. Hvorfor skulle en så fremragende, ung mand fra Salt Lake City kaldes på mission til Denver? Men han tog afsted. Han blev en enestående missionær. Der er adskillige i dag, der takker Herren for, at han blev sendt til dem. Han blev udnævnt til rådgiver for missionspræsidenten og fik fantastisk mulighed for at opøve sig til leder. Han mødte en dejlig pige, som han senere giftede sig med. På grund af de særlige og fantastiske muligheder han fik på denne mission, udviklede han nogle kvaliteter, der gør ham overlegen i hans

daglige erhverv. Han sidder her i dag som regionalrepræsentant for De Tolvs.

Jeg tror, jeg må nævne den mand, der sidder her, lige bagved mig, præsident Harold B. Lee, han arbejdede det samme sted som missionær, og under de samme omstændigheder. At han adlød, betød, at han udviklede nogle af de store og gode egenskaber, vi ser hos ham, og for hvilke vi værdsætter ham.

Nu vil jeg have lov til at delagtiggøre jer i et personligt og hemmeligt vidnesbyrd.

Jeg var, for næsten fyrrer år siden, på mission i England. Jeg var blevet kaldet til at arbejde på Den europæiske Missions kontor i London, under præsident Joseph F. Merrill (1868—1952) fra De Tolvs Råd, dengang præsident for Den europæiske Mission. Tre eller fire aviser i London, indeholdt en dag et referat af en genoptrykt bog, der var meget gammel, og som var skrevet i et tarveligt og nedsættende sprog. Referaterne angav, at denne bog var mormonernes historie. Præsident Merrill sagde til mig: „Jeg vil bede dig at gå ned til forlæggeren og protestere over dette her.“ Jeg så på ham, og skulle lige til at sige: „Det skal jeg ikke nyde noget af.“ Men jeg sagde spagfærdigt: „Ja, det skal jeg nok.“

Jeg vil skynde mig at sige, at jeg var skrækslagen. Jeg gik ned på mit værelse og havde det på samme måde, som jeg tror Moses havde det, da Herren bad ham om at gå til Farao. Jeg opsendte en bøn til Gud. Min mave rumlede, idet jeg gik over til Goodge Street Station for at tage undergrundsbanen til Fleet Street. Jeg fandt direktørens kontor og afleverede mit visitkort til sekretæren. Hun tog det, og gik ind på kontoret, men hun kom hurtigt tilbage og sagde til mig, at direktør Skeffington havde alt for travlt til at kunne tage imod mig. Jeg fortalte hende, at jeg var rejst 7000 km. og at jeg derfor ville vente. Hun gik ind på hans kontor en tre-fire gange i løbet af den næste time, inden hun endelig sagde, at jeg kunne gå ind. Jeg vil aldrig nogensinde glemme det syn, jeg så, da jeg kom ind på kontoret. Han sad og røg på en fed cigar med en mine, som ville han sige:

„Vær venlig at lade være med at forstyrre mig.“

Der stod jeg med avisreferatet i hånden, og jeg aner ikke, hvad jeg sagde. Det var som om, der var en anden magt, der talte for mig. Han stillede sig i begyndelsen i forsvarsposition — ja, han var nærmest krigerisk. Så begyndte han at tæ op, og han lovede til sidst, at han ville se, hvad han kunne gøre ved sagen. Der blev nu i løbet af en time givet besked til alle boghandlere om at returnere bøgerne til forlæggeren. Han satte derefter et forord ind i hver eneste bog om, at denne bog ikke kunne anses for at være historisk, men snarere en fiction, samt at man ikke havde til hensigt at krænke de respektable mormoner. Det var en dyr historie for ham. Nogle år senere skænkede han kirken noget andet, der var af virkelig stor betydning, og han har hvert år indtil sin død, sendt mig et julekort.

Jeg fandt ud af, at når vi har tro, og lydigt prøver at efterkomme præstedømmets anmodninger, så vil Herren åbne muligheder, hvor der ingen synes at være.

Jeg blev i fredags for ti år siden opretholdt i dette store Tabernakel som medlem af De Tolvs Råd. Disse år har været vidunderlige, fyldt med tusinder af trosopbyggende oplevelser fra mange steder på jorden. Men af alle de oplevelser jeg har haft, er den største og mest opbyggende den, at kunne deltage i det ugentlige møde mellem Det første Præsidentskab og De Tolvs Råd i templet, der ligger her øst for Tabernaklet. Der holdes bønner, og der anråbes i ærlighed om Herrens vilje. På dette hellige sted stadfæstes åbenbaringens ånd idet beslutninger og programmer, der berører kirken, fremlægges og præsenteres.

Ud fra mine oplevelser i de forløbne ti år, giver jeg jer mit vidnesbyrd om, at Gud udstandselig, på sin egen måde, giver udtryk for sin vilje, hvad angår sit folk. Jeg vil hermed bevidne for jer, at denne kirkes ledere aldrig beder jer om noget, som I ikke kan udføre med Guds hjælp. Det kan godt være, at vi føler os utilstrækkelige. At det, vi bliver bedt om, ikke falder i vor smag eller

ikke er, som vi havde tænkt os det. Men hvis vi vil prøve med troens hjælp, og hvis vi beder og er beslutningsom, så kan vi udføre det.

Jeg bærer hermed mit vidnesbyrd om, at de sidste dages helliges lykke, deres fred, deres fremskridt, deres velstand og evige frelse og ophøjelse for dette folk, ligger i adlydsen af de af Guds præstedømme givne råd. „Hav tak for profeten, du sendte, o Herre, på denne vor dag.“ (S.D.H. Sange nr. 184)

Hjælp os, oh Gud, til at være villige og lydige, således at vi i disse sidste dage vil kunne nyde det gode i Zions land. (L. & P. 64:34) Hjælp os Fader, til at stole på dig, at være villige og ydmyge, således at vi kan være værdige til at modtage dine velsignelser, derom beder jeg ydmygt og i Jesu Kristi navn. Amen. ○

Vor ideologis klassiske tanker

AF GEORGE ALBERT SMITH
(1870—1951)

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hel-
liges ottende præsident

George Albert Smith, der var kirkens ottende præsident, er født i Salt Lake City den 4. april, 1870. Han sagde ofte med et glimt i øjet, at han havde været nødt til at gå til generalkonferencer på de fleste af sine fødselsdage. Men de, der kendte ham bedst, vidste, at han helst ville til disse konferencer. Han blev ordineret til apostel den 8. oktober 1903 af præsident Joseph F. Smith, og blev opretholdt som kirkens præsident den 21 maj 1945. Han afgik ved døden på sin fødselsdag den 4. april 1951.

„I har fået det for intet, giv det for intet!“ (Math. 10:8), er taget fra et budskab givet til Washington (D. C.) distriktet den 4. november 1945.

Vi taler nogen gange om overklasser i verden. Der er kun en form for aristokrati, som Gud vedkender sig, og det er retfærdigheden aristokrati. Han har sagt: „... Jeg ... kan ikke se på synd med den ringeste eftergivenhed.“ (L. & P. 1:31) Hvorfor? Fordi han ved, at vi mister en velsignelse, hvis vi gør noget syndigt. Vi mister noget, vi ville have været glade for, hvis vi ikke havde svigtet og var gået bort fra den sti, der ville have ført til denne velsignelse. Det er derfor ønskværdigt, at vi lærer disse ting, og at vi husker dem, idet vi tilpasser vore liv til verdens foranderlige betingelser, således at vi forbereder os til det tidspunkt, hvor vi skal sige den jordiske tilværelses farvel, selvidende, at vi har opnået en plads i Herrens rige blandt dem, vi elsker.

Jeg kommer i tanke om en oplevelse, jeg engang havde. Jeg kørte i et tog i England. Min rejseledsager var en presbyteriansk præst. Da jeg fik lej-

lighed dertil, fortalte jeg ham, at jeg var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han sagde meget forbløffet: „Jamen skammer De Dem slet ikke over at være medlem af en sådan organisation?“

Jeg smilede til ham og sagde så: „Min kære broder, jeg ville skamme mig over ikke at være medlem, nu hvor jeg ved det, jeg ved.“ Det gav mig så anledning til det, jeg ønskede, nemlig, at tale med ham og forklare noget af det, jeg troede på. Han begyndte med at sige: „Sig mig, hvorfor tager De herover til England og opfordrer folk til at forlade dette vidunderlige land, for at tage til Amerika? Hvorfor lader De os ikke være i fred, så vi kan være lykkelige her og være os selv? Kommer De hertil for at splitte vore familier, for at tage nogle af dem væk herfra og lade nogle tilbage? Hvorfor lader De dem ikke være i fred?“

Jeg svarede: „Min kære broder, De er dårligt underrettet. Vi er ikke kommet hertil for at tage noget som helst fra jer; vi er ikke taget hertil for at splitte jeres familier; vi er ikke taget hertil for at sprænge kirkerne.“

„De kommer her til dette land med præster og vi har flere præster og flere kirker, end vi kan klare at tage os af for tiden,“ sagde han. „Hvorfor lader De os ikke være i fred, hvorfor tager De ikke ud og prædiker evangeliet for hedningerne på samme måde, som vi gør?“

Dertil svarede jeg: „Jamen det gør vi også.“

„Hvor tager De hen?“ spurgte han.

„Et af de steder, vi tager til, er Eng-

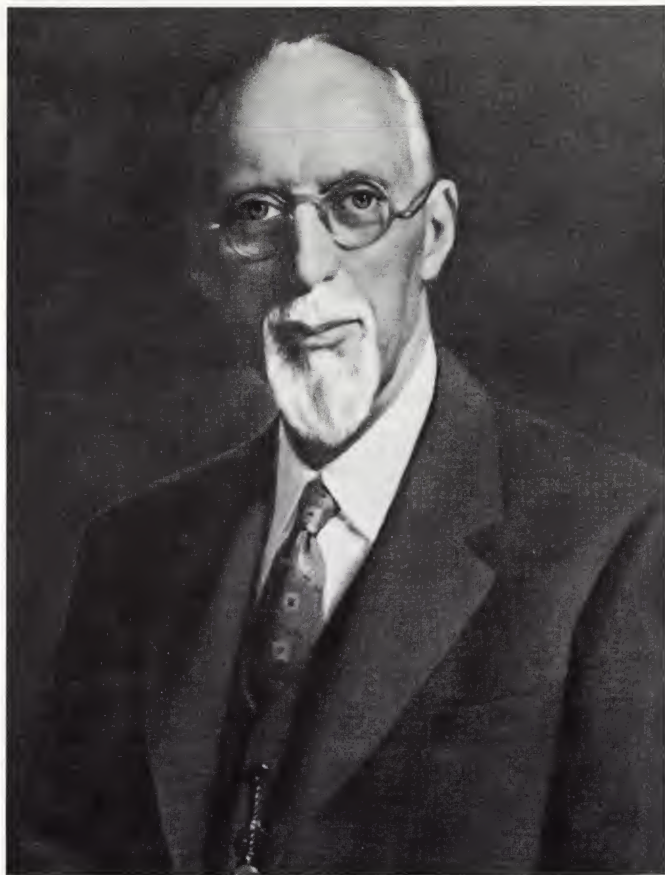
land,“ svarede jeg. Han så en smule misfornøjet på mig, men jeg smilede og fortsatte: „Det var selvfølgelig ikke min mening at være uforskammet. Jeg ville blot have Dem til at forstå, hvad sandheden er.“ Jeg spurgte ham dernæst: „Hvad er en hedning?“ Han blev selvfølgelig nødt til at sige, at det var et menneske, der ikke troede på Abraham, Isak og Jakobs Gud. Det er den inderste kerne i det. Jeg spurgte ham så: „Eksisterer der slet ikke sådanne mennesker her i England?“ Dertil svarede han: „Der findes masser af dem.“

„Så kan De da ikke bebryde mig og mine ledsagere, at vi kommer og hjælper Dem med at omvende dem, De ikke selv har kunnet omvende.“

Jeg fortsatte: „Det, vi først og fremmest beder alle de udmærkede mennesker om herovre, er, at holde de vidunderlige sandhedsprincipper de har i deres kirker, principper I har udledt af skriften; bevar den gode opdragelse I har modtaget på læreanstalter, al den viden og sandhed I har fået alle mulige steder fra — bevar det hele. Bevar alle de gode karakteregenskaber, der er udviklet, alt, hvad der er godt i jeres karakter og som skyldes jeres vidunderlige barndomshjem; bevar den kærlighed og skønhed, der er i jeres hjerter, og som I har erhvervet ved at leve og bo i et land, der er så smukt, bevar det hele. Det er nemlig alt sammen en del af evangeliet.“

„Lad os så sætte os ned og delagtiggør jer i alt det, I endnu ikke har fået i jeres tilværelse, men som har beriget vores og gjort os til lykkeligere men-

**„For intet har I modtaget;
for intet skal I give.“**

nesker. Vi tilbyder jer det — det koster ikke noget, det er gratis. Det eneste, vi beder jer om, er at lytte til os og høre på det, vi har at sige til jer. Hvis det tiltaler jer, modtag det gratis. Hvis det ikke tiltaler jer, vil vi gå igen og søge andre, som vi håber vil være mere heldige og som vil acceptere Jesu Kristi evangelium til fulde og dermed berige hans liv."

Dette er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges indstilling.

Lad os prøve at analysere situationen et øjeblik. Der er mange mennesker i U.S.A., såvel som i andre lande, der er velopdragne, stærke, energiske, kloge mænd og kvinder, vidunderlige mennesker. De ved noget om næsten alt, hvad man kan komme i tanke om, og 'alligevel ved nogle af disse selvsamme mennesker ikke noget om Gud. De ved ikke, at Jesus var verdens Frelser. De siger, at han døde ligesom alle andre, og på samme måde som andre. Han var ikke en Gud.

Som svar på dette, vil vi henlede opmærksomheden på det faktum, at da Jesus var gammel nok til at føre an, og da han var moden og vidste, hvad han skulle gøre, henvendte han sig til sin fætter Johannes ved Jordan, Johannes stod og døbte de troende, og han sagde: "Jeg trænger til at døbes af dig, og du kommer til mig!" Da svarede Jesus og sagde til ham: "Lad det nu ske; thi således bør vi opfylde alt, hvad ret er!" Så giver Johannes efter." (Matt. 3:14-15)

Jesu Kristus gik i dåbens vande, blev døbt ved fuldkommen nedsænkning og gik op af vandet, og den Helligånd daledede ned på ham i en dues skikkelse, og en stemme fra Himmelen sagde: "Denne er min Søn den elskede; i ham har jeg velbehag." (Matt. 3:17)

Denne selvsamme Jesus af Nazareth organiserede, efter dette, en kirke og gik omkring blandt folket og underviste dem i evangeliet.

Han blev senere korsfæstet. Da hans legeme havde ligget i graven i tre dage, gik Maria Magdalene og nogle andre kvinder ned til graven for at berede legemet til begravelsen. Da de ankom, se, da var den store sten foran gravkammeret rullet til side.

De kiggede ind i kammeret, men den, de søgte, var der ikke. En mand, der stod tæt ved og som havde bemærket deres forvirring, så på dem. Den ene af kvinderne, Maria, troede fejlagtigt at han var havemanden og hun spurgte ham: "Hvor har de lagt min Herre?" I stedet for at sige, at han var opstanden, sagde manden blot: "Maria." Maria var henrykt over at se Jesus igen, og ville utvivlsomt have løbet hen og omfavnet ham, hvis han ikke havde sagt: "Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader. Men gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gus." (Joh. 20:15-17)

Da de på et tidspunkt var forsamlet i et værelse, der var tillukket, og hvis dør var låst af frygt for fjenderne, stod der pludselig et levende væsen foran dem i værelset. Det var et uødødeligt væsen, og de var alle slået af forbavselse over, at noget sådant kunne ske. Det var den opstandne Herre. De var rædselsslagne. Han så deres forlegenhed og sagde blidt: "... følg på mig og se; en ånd har har jo ikke kød og ben, som I ser, jeg har." (Luk. 24:39)

Se, vi accepterer alt dette, men der er millioner af vor Faders børn, der ikke accepterer det og som har alle mulige forklaringer på, hvorfor det ikke kan være sandt.

Kort tid efter Jesu Kristi opstandelse, var der forsamlet en meget stor mængde rundt om templet i Overflødhedens Land på den vestlige halvkugle, og de hørte alle på samme tid en stemme. Da de så i den retning, hvorfra den var kommet, så de Himlene åbne sig og en strålende uødøelig skikkelse trådte frem foran dem og sagde: "Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden." (3. Neph. 11:10) Han var ikke et menneske, der stod hjælpeløst i sine fjenders hænder. Han kom med magt og herlighed og han besøgte dem og lærte dem sandheden og gav dem en forståelse af, hvad de nødvendigvis måtte gøre, for at de kunne blive lykkelige og leve et forherliget liv.

Vi tror på disse ting og vi accepterer dem som værende sande.

Men det er ikke alt. De sidste dages

skrifter indeholder også oplysninger om Jesu Kristi guddommelige mission. De fortæller om hans tilsynekomst for en dreng, der endnu ikke var fyldt femten år, han var blot en beskeden bondedreng, der havde læst: "... hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet." (Jak. Brev 1:5)

Han gik ud i en lille lund for at prøve sandheden i disse ord. Blev løftet holdt? Det blev det — da han lagde sig på knæ og bad, viste Faderen og Sønnen sig for ham, og Faderen spurgte ham, hvad han ville. Han fortalte dem, at han ville vide, hvilken kirke han skulle slutte sig til. Det blev ham fortalt, at han ikke skulle slutte sig til nogen af dem, at han havde en mission at udføre, og at han ville blive gjort bekendt med sine forpligtelser.

Vi har således Frelserens tilsynekomst for og færden blandt folket i Judæa; vi har Frelserens tilsynekomst for og forbindelse med folket på den vestlige halvkugle samt hans grundlæggelse af sin kirke der. Vi har Frelserens tilsynekomst i vore dage, da Faderen og Sønnen for lidt over hundrede år siden viste sig for den unge Joseph Smith.

Og vi har endnu et vidnesbyrd her, nemlig: Vi er blevet lovet, at vi skal vide, at Jesus er Kristus og vedkende os læren, ikke for andre men for os selv. Dette vil ske, hvis vi går i dåbens vande, hvis vi modtager den Helligånd, hvis vi vil tilpasse vore liv den lære, vor himmelske Fader har givet os.

Hvad lovede Herren os, hvis vi ville acceptere Jesu Kristi evangelium? Han lovede os alt, hvad det er muligt at få. Det var Frelseren, der sagde: „Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.“ (Matt. 6:33) Jeg står således her for at sige til jer, I sidste dages hellige, mænd og kvinder, der har accepteret evangeliet, et det er jer ikke muligt at nævne en velsignelse, det er værd at beskæftige sig med, under forberedelserne til den evige lykke, som Gud ikke har tilbudt jer. I kan ikke andre steder i verden finde en fred, lykke og glæde, lig den der er kommet til dem,

der har accepteret sandheden og som søger at gøre den til en del af deres tilværelse, og dele den med andre. Den er stor og værdifuld. Det, der gør os lykkelige, er ikke blot det, vi modtager, det er det, vi giver; og jo mere vi giver af det, der er så opløftende og berigende, til vor himmelske Faders børn, jo mere har vi at give. Det vokser som et levende springvand og bruser over af evig lykke.

Jeg bærer vidnesbyrd for jer om, at disse ting er sande, i vor Herre, Jesu Kristi navn. Amen. ○

JOSEPH FIELDING SMITH

„Det er sandt, at alt liv kommer fra den samme kilde, men den kilde er ikke havets skum, en vandmand eller en haletudse. Gud, vor Fader, er livets skaber, og Han har anbragt liv i forskellige former på denne jord og også i andre verdener. Han vil fortsætte sit arbejde på denne jord og på andre planeter eller verdener, som vil tage denne jordsplads, når den er blevet ophøjet og er taget bort til sin celestiale herlighed. Han vil fortsætte med at virkelig-gøre sine hensigter ved at befolke verdener og tilvejebringe udødelighed og evigt liv for sine børn.“

„Jeg finder, at dette er en ædel tanke. Jeg syntes, at det er noget, der oplyser menneskers sind og holder dem oppe. Den styrker vor tro og giver os opmuntring til at vedblive at gøre det gode, fordi den giver os håb om bedre ting, ja, udødelighed og evigt liv som Guds sønner og døtre. Men den falske antagelse, der er så udbredt i verden, er nedværdigende og ikke forædlende eller opløftende.“

Mine kære brødre i præstedømmet. Jeg er min himmelske Fader taknemmelig for denne lejlighed. Vi i Det præsiderende Biskopråd sætter stor pris på jer, bærere af Det aronske Præstedømme, der er her i aften. Herren behages over at have jer her, hvor I hører hjemme i dette øjeblik. Det ville sikkert ikke være dårligt, som indledning, at svare sig selv på følgende, som jeg nu vil give jer.

Vil I være venlige for jer selv enten at svare ja eller nej på følgende udsagn om grunden til, at I er her i aften:

1. Jeg er kommet her i aften, fordi nogle andre i min familie tog herhen.
2. Jeg er kommet her i aften, fordi der ikke var nogen fodboldkamp i fjernsynet.
3. Jeg er kommet her i aften, fordi min far sagde: „Du tager med til præstedømmemøde, ellers så . . .“
4. Jeg er her i aften, fordi jeg elsker Herren og vedkender mig det præstedømme, jeg bærer som den vigtigste kraft i universet overhovedet.

Herren behages over at du er her, uanset hvorledes du eventuelt besvarede disse udtalelser, og du er allerede ble-

STYRK DINE BRØDRE

Tale holdt for præstedømmet ved den
141. halvårige generalkonference
AF BISKOP ROBERT L. SIMPSON
fra Det præsiderende Biskopråd

vet belønnet ved at lytte til nogle anvisninger fra Herren, givet til os gennem en levende profet. Jeg vil gerne rose jer, fordi der for af hver og en af jer, der er til stede ved et eller flere møder, er tre eller fire andre bærere af præstedømmet, der mente, at der var noget, der var vigtigere at gøre, eller også har de ikke nogen, der bekymrer sig nok for dem, så de kan blive opmuntret i den grad, det er nødvendigt, for at komme her til møde sammen med os.

I tilfælde af, at du ikke synes, det er særligt spændende at deltage i verdenshistoriens største præstedømmemøde, så lad mig give dig fem vigtige ting, som du kan tænke over, og som har direkte forbindelse med det, der foregår her.

1. Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus har åbenbaret sig i disse verdenshistoriske tider.
2. Alle nøglerne og kræfterne i Guds evige præstedømme, med alt hvad der hører af myndighed og velsig- nelser for menneskeheden, er gængivet til jorden, for aldrig mere at blive taget bort.

3. Ikke mindre end ni himmelske væsener har åbenbaret sig efter anvisning i vort verdenshistoriske tidsrum for at hjælpe med i denne genoprettelse. Jeg vil fortælle jer navnene på dem, nemlig: Gud Faderen, hans Søn, Jesus Kristus, apostlen Peter ledsaget af Jakob og Johannes, Johannes Døberen, Moroni, Elijah og Elias.
4. Til videre vejledning for menneske- heden og for yderligere at give di- rektioner i disse urolige tider, er der blevet åbenbaret tre bøger som tillæg til skriften. De er på ialt 865 sider.
5. Sidst men ikke mindst, i spidsen for os har vi en levende profet, der præsidere over dette møde. Han har netop gjort rede for Herrens vilje; et netop-nu bevis på fortsat åbenbaring.

Se, enhver af de foregående kends- gørelser burde være overskrifter i enhver avis verden over, men den eneste reaktion vi får fra mere end tre milliarder mennesker, der må formodes at tørste efter sandheden, er faktisk kun spørgsmål som disse:

„Hvem tror I, I er, at I kan tillade jer at hævde, at I har modtaget besøg fra Himlen, at I har det eneste sande præstedømme, at I har modtaget mere hellig skrift og at I har en levende profet?“

Mine kære unge brødre, jeg ved ikke alt, hvad der er værd at vide, men der er noget, som jeg virkelig ved fra per- sonlig åbenbaringer, og jeg tror, at Herrens Ånd er rede til at stådfæste de samme sandheder inde i hver enkelt af jer, hvis ikke han allerede har gjort det.

Skriften udtaler følgende: „Mange er kaldede, men få er udvalgt.“ (L. & P. 2:40) Tror du, at det kunne være muligt, at du ikke blot er kaldet men også ud- valgt? Jamen hvorfor ikke? Du er den eneste af fem, der har besluttet at være til stede ved dette møde. Det gælder at for hver eneste af jer, der er her, er der fire, af dem der blev indbudt, som tilsyneladende syntes, at der var noget, der var vigtigere end at komme til dette præstedømmemøde. Jeg ved ikke, hvilke svar du gav til de indledende spørgsmål om grunden til, at du er her i aften, men der er en ting, der står krystallklart for mig, og det er: enten ønskede du selv at komme, eller også ønskede Herren, at du skulle komme, og det er noget, I kan tænke på med begejstring.

„Se, mange er kaldede, men få er ud- valgt. Og hvorfor er de ikke udvalgt?“ „Fordi deres hjerter er de verdslige ting hengivne, og de tracter efter men- neskelig ære, så de ikke kan lære den- ene lektie“ — Og hvad er så denne ene lektie? Hør nu godt efter allesam- men. Dette kan meget vel være en af de vigtigste lektier i hele jeres liv, og så kommer den direkte fra Herren.

„At præstedømmets rettigheder er uadskilligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundlæggende grundsætninger.“ (L. & P. 121:34-36) Det er sandelig spændende, at I er til stede, I er noget særligt! Og Herren har desuden noget, I skal gøre, noget I skal begynde på lige nu med det samme. Kirken har brug for ethvert

medlem, og dermed menes ikke blot dig, men også de fire venner der skulle have siddet ved siden af dig i aften, men som mangler.

Da Frelseren underviste folket, talte han om et bestemt emne gennem hele sit liv, idet han sagde: "Ethvert menneske er sin broders vogter. Der er ingen pligter i præstedømmet, der er mere vigtigt. Skriften siger noget af det samme, på en lidt anden måde, men som jeg holder meget af: "... når du ... omvender dig, da styrk dine brødre." (Luk. 22:32)

Der er ingen, der påtager sig dåbens pagt eller æren ved præstedømmet, uden at han også modtager de forpligtelser, der er forbundet med at være medlem af kirken eller knyttet til præstedømmet.

Verden af i dag siger til dig, at du skal lade dine venner passe sig selv. Man har lov til at komme og gå som det behager en. Verden fortæller dig at overtalelser til at komme til kirken eller præstedømmets møder eller overtalelser til at tilsidesætte en dårlig vane, kan give frustrationer eller lægge et for stort pres; men jeg gentager Herrens ord: Du er din broders vogter og når du omvender dig, er du forpligtet til at styrke dine brødre.

"Jamen hør engang," siger du, "jeg ville slet ikke vide, hvad jeg skulle sige, eller hvordan jeg skulle kunne klare det. Jeg er bare præsident for diakonernes kvorum." Og Herren ville svare, at han ikke giver nogen befalinger, uden at han åbner en udvej, således at man kan udføre det, der er befaleet. Han siger endvidere: "Derfor, sandelig siger jeg jer: Opløft røsten for folket og udtal de tanker, som jeg indgiver jer i hjertet, så skal I ikke blive beskæmmet for menneskene."

"Thi det skal blive givet jer i den samme stund og i samme øjeblik, hvad I skal sige."

Herren fortsætter med at sige, at vi skal tale i hans navn med oprigtighed i hjertet og i ydmyghedens ånd og han giver til slut følgende løfte:

"... om I gør dette, skal den Helligånd blive uddybt for at bevinde alt, hvad jeg siger." (L. & P. 100:5-8)

Hvis du følger denne guddommelige fremgangsmåde, så vil din kontakt med dine venner ikke følge den sædvanlige "Ind af det ene øre og ud af det andet" metode. Med den Helligånds hjælp, vil det, du har at sige, trænge ind i din vens hjerte. Han vil overbevises ved den vidunderlige åndelige proces, der er forbeholdt værdige medlemmer af kirken. Det er den, ved hvilken omvendte bringes ind i kirken, den vil være en vigtig åndelig gave for enhver af jer, og den vil udvikles og styrkes ved fortsat brug.

Ja kirken har i sandhed brug for ethvert af sine medlemmer, og listen over frafaldne er alt for lang; det bekymrer Det første Præsidentskab og det bekymrer Herren.

Der vil ikke komme noget tegn på himlen eller ske mirakler, der kan vække folk. Det blev besluttet for evigheder siden, at mennesker skulle hjælpes af mennesker, så længe det drejede sig om Herrens værk. Dette er et evigt princip og en evig proces: "... når du ... omvender dig, da styrk dine brødre." Opgaven hviler i det store og hele på vore skuldre, på os der er til stede i aften, og ansvaret hviler på den yngste diakon, såvel som på den ældste højpræst. Jeg har for det meste henvendt mig til Det aronske Præstedømme, til ungdommen, men hvert eneste princip angår alle, der er engageret i dette store arbejde.

Jeg vil slutte med et advarende ord, som Herren gav til profeten Joseph Smith. Han siger følgende: "Hvad jeg siger til en, siger jeg til alle. Bed altid, at den onde ikke skal få magt over jer og flytte jer bort fra jeres plads." (L. & P. 93:49)

"Mange er kaldede, men få er udvalgt." Det må være tragisk at være forudordineret eller udvalgt, eller kaldet eller ordineret, blot for at djævelen skal "flytte jer bort fra jeres plads." Lad det ikke ske. Lev jeres liv udenfor hans rækkevidde, thi jeg lover jer, at der er grænser indenfor hvilke, Satan ikke kan nå. Satan kan ikke påberåbe sig retten til de retfærdige. Udfordringen for os er at forblive værdige, således at vi bedre kan hjælpe vor broder tilbage til

aktiviteternes område, og må vore anstrengelser rettes mod den enestående åbenbaring, der fremstår som sand poesi i skriften:

"... pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug."

"Den helligånd skal være din stadige ledsager, og dit scepter retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter, og dit herredømme skal være et evigt herredømme, og det skal uden tvang tilflyde dig fra evighed til evighed." (L. & P. 121:45-46)

Sikke et løftel hvilken udfordring! Er I, unge mennesker noget særligt? Ja, selvfølgelig er I det! I, den ene ud af fem, der var trofast nok til at være her i aften.

Er I jeres broders vogter? I sandhed, ja! Hvis I ikke er det — hvem skulle så være det? Hvem ville ellers være det, hvis I, som bærere af præstedømmet, ikke var det?

Er I omvendte? Det er I i sandhed, hvad enten I vedkender jer det eller ej, og "... når du ... omvender dig, styrk da dine brødre." — Thi kirken har brug for enhver. At det må begynde med de mere end 100.000 trofaste præstedømmebærere, der er her i aften til dette præstedømmemøde, er min ydmyge bøn, og jeg siger det i Jesu Kristi navn. Amen.

En labyrint af prikker

AF CAROL CONNER

Tegn en linie fra prik nummer 1 til nummer 2 o.s.v. op til prik nummer 43. Kan du se, hvad det forestiller?

BØRNE- SIDER

Venner i Irland

Irland er De britiske Øers andenstørste ø. Det ligger vest for England og er adskilt fra dette ved Nordkanalen, Det irske Hav og Sct. Georges Kanalen. Landet er i dag delt i to politiske områder — Nord-irland og Den irske Republik. Der er mange små øer på Irlands vestkyst, blandt dem er øerne Aran og Blasket.

Folket på Aran-øerne har bevaret deres sprog, gallisk (irsk), medens resten af Irland i århundreder har talt det sprog, de skiftede til, nemlig engelsk. Folket i Irland glemte næsten at tale irsk, så da det blev indført som nationalsprog i 1919, medens engelsk blev gjort til sprog nr. to, rejste nogle af irlanderne over til Aran-øerne for at forbedre deres udtale og gloseforråd i det nationale sprog.

Aran-øerne er adskilt fra resten af Irland af ca. 20 km. hav. Mod vest ligger Atlanterhavet. Øerne er i den grad klippefyldte, at de bønder, der lever på dem, er nødt til selv at frembringe jorden på deres stenomgærdede kartoffelmarker. Det gør de ved at lægge lagvis af søtang og sand.

Hvis denne blanding overlever stormene, udvikler det sig med tiden til brugbar jord. De mænd, der fisker, bruger nogle kanolignende både, som de kalder curraghs. Kvinderne på Aran-øerne strikker uldtøj, der er verdensberømt.

Det regner meget på Irland, og det gør græsset enestående grønt. Det er derfor, Irland kaldes: „Smaragdøen“. Der findes også mange søer og floder (loughs). Blide fugtige vinde nærer de græsgange, hvorpå får, kvæg og heste trives. Der er vidunderlige hvidskurede og stråtækte bondegårde rundt omkring på de fint opdyrkede og frugtbare marker over hele „Smaragdøen.“

Et af de mest fantastiske syn er den naturlige kæmpe-dæmning i det nordlige Irland, nær ved slottet Dunseverick i Antrim County. Forkullet lava inddelte for tusinder af år siden dette leje af søjlebasalt i tre forskellige lag.

Langs vestkysten når Atlanterhavets bølgesprøjt næsten 100 m. op ad klipperne.

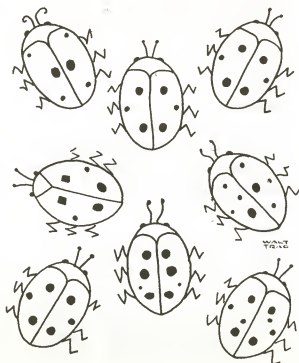
Der er mange stenstøtter på Irland. De står rundt omkring til minde om store slag eller markerer et familiegravsted. De blev lavet og sat før år 432. Stenhuggere har på nogle af dem indhugget en indskrift i kile-skrift, hvor kilerne er vokaler og linjerne konsonanter. Dette kaldes for Ogham-alfabetet.

Irland er kendt for dets fine linned og smukke kniplinger. Børnene på Irland leger de samme lege som børnene i England, nemlig kickery (der er det samme som skjul) og the muffin man (der formodentlig er noget lignende kluddermor). ○

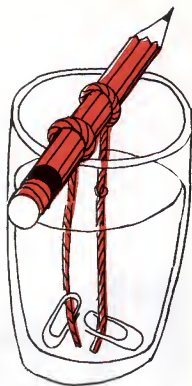
Vær opmærksom

AF WALTER TRAG

Find de mariehøns, der er helt ens, og farvelæg dem

Kandis

Krystaller findes i mange forskellige størrelser og former. Videnskaben mener, at krystallets form afhænger af den måde, hvorpå atomerne går sammen og danner stoffets molekyler.

Sukker-krystaller er sædvanligvis så små, at de må ses under et forstørrelsesglas, men her er anvisning på en måde at lave kandis, og dermed store sukker-krystaller.

Hæld to kopper sukker ned i en skål og tilsæt en kop kogende vand. Rør rundt, indtil al sukkeret er fuldstændig opløst. Hæld sukkervandet ned i et glas, der er bredt foroven. Bind så to eller tre rene bomuldssnore fast på en lang blyant, og sæt en rustfri

clips fast i hver ende af trådene. Det skal du gøre for at hindre trådene i at svømme ovenpå. Læg blyanten hen over glasset, så trådene går ned i sukkervandet. (Se tegningen)

Nu vil der i løbet af nogle dage dannes små sukker-krystaller på snorene. Lad være med at røre i opløsningen, før der er dannet store krystaller. Dog, hvis der dannes en skorpe af sukker på overfladen af vandet, må du fjerne den, således at vandfordampningen kan fortsætte.

Når krystallerne har fået den størrelse, du synes, de skal have, så kan du tage dem op, og rigtig nyde din hjemmelavede kandis.

Nephi,

Hvis du havde boet på det amerikanske fastland, nærmere bestemt i Zahemla, før Jesus blev født, ville du da have troet på det profeterede mirakel om den meget lange dag?

Nephi troede på det!

Nephi havde ventet og kigget efter tegnet på, at Frelseren var blevet født, lige siden den dag, da Samuel, lamanitten, havde stået på muren og fortalt folket: „Guds Søn vil komme om fem år. Og dette skal være et tegn på hans komme; der skal blive en dag og en nat og en dag, som var det kun en dag.“ (Hel. 14:2-4)

Der var sket meget i den tid, Nephi havde talt årene. Han havde fået svaret for alle optegnelserne, kobberpladerne, og alt det, der var blevet helligholdt lige siden dengang, da Lehi tog afsted fra Jerusalem.

Selvom der var sket tegn og undere for folket, og selvom profeternes ord var ved at blive opfyldt, så forhærdedes mange af folkene hjertes.

Der var nogle, der sagde: „Der er ikke nogen fornuft i, at sådan en som Kristus skal komme.“ Og de fortsatte med fryd: „Tiden er gået, og din tro har været forgæves.“ (Hel. 16:18)

Men Nephi og mange af hans folk troede stadig og så frem til miraklet om den lange dag. Det gjorde de vantro endnu mere gale. De valgte endelig en bestemt dag og sagde advarende: „Denne dag er fastlagt, og alle de, som tror på, at Jesus vil blive født i Jerusalem land, vil blive slået ihjel, medmindre det tegn, Samuel gav, er kommet forinden.“

Nephi var opfyldt af sorg, da han så

En historie fra Mormons Bog,
fortalt af MABEL JONES GABBOTT
Illustreret af JERRY HARSTON

søn af Nephi (Hel. 14)

sit folks svaghed. Han gik ud et sted, hvor han kunne være alene, og knælede ned på jorden, han bad for sit folk, der var ved at blive udslettet, fordi de troede på, at Jesus ville komme til jorden. Nephi bad til Herren hele dagen.

Herrens stemme nåede ham, og han sagde: „Løft hovedet og vær ved godt mod. I denne nat skal tegnet gives, og i morgen kommer jeg til verden.“ (3. Neph. 1:13)

Da solen var gået ned om aftenen, blev det ikke mørkt; folk begyndte at blive bange, fordi det ikke blev mørkt, da natten kom. Og der var mange, der ikke tidligere havde troet, som nu troede. Natten var så lys, som var det midt på dagen. Og da solen stod op om morgenen, vidste Nephi og de troende, at det havde været

den nat, hvor Herren blev født, på grund af det tegn, de havde fået. En ny stjerne kom frem på himlen, præcis som profeten havde sagt.

Men trods alle disse tegn var der stadig nogle, der ikke troede! Fra den tid af og fremefter, gik Nephi omkring blandt folket, han døbte og velsignede dem i Jesu Kristi navn.

Således begyndte folket atter at få fred i landet.

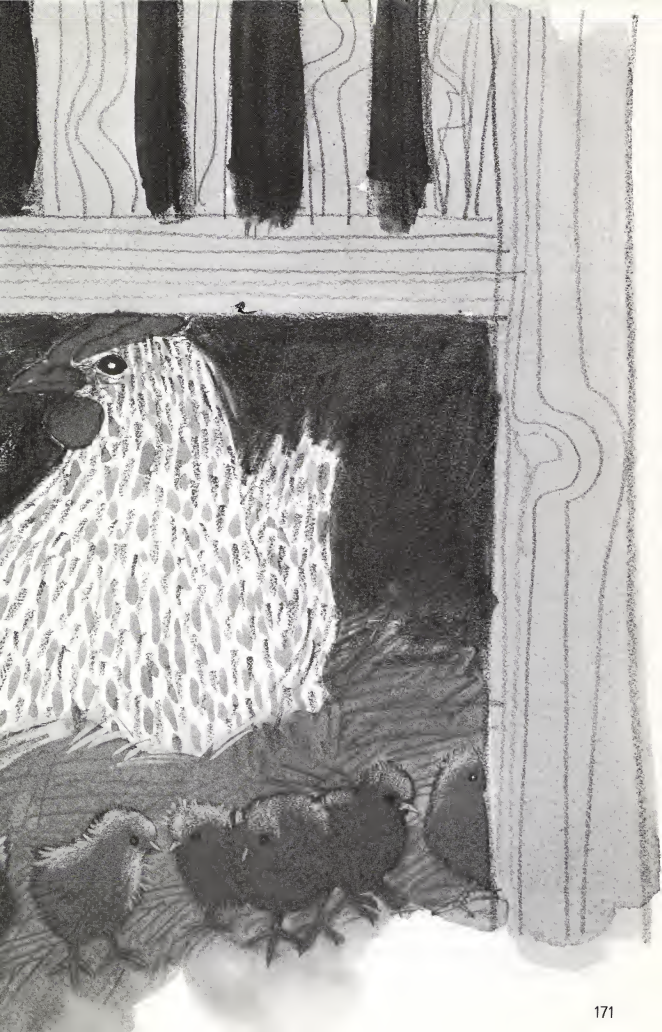
Ven
til
ven

Hvem ligner vi?

AF ÆLDSTE BOYD K. PACKER
fra De tolv Råd

Vi har i nogle år boet udenfor byen. Vi har heste og andre husdyr til en bondegård, og ikke at forglemme høns. Nogle af hønsene kan løbe frit omkring på gårdspladsen. Børnene skal være vakse for at finde ud af, hvor disse høns har lagt deres æg. Nogle gange ligger de i høstakken, andre gange i skoven eller under brændestabelen.

Der var et forår, hvor en lille broget høne havde lavet sin rede under krybben, et sted hvor den ikke kunne ses. Der var ingen af os, der vidste, hvor den havde gemt sig, men vi var helt sikre på, at den lå på rede et eller andet sted.

Da jeg en dag kom hjem, løb alle børnene mig imøde og fortalte mig, at de havde fundet den lille høne og hendes rede. De havde fundet den, fordi de små kyllinger var udklækket og nu lå og pippede.

De trak mig med over i stalden og jeg stak forsigtigt hånden ind under hønen og tog en hel håndfuld kyllinger frem. Børnene stimlede sammen omkring mig, og da de alle stod og følte på kyllingerne med stor forsigtighed, tog en af mine døtre en af dem og holdt den i sin hånd.

„Den skal nok blive en flot vagthund, når den bli'r stor, ikke?“ spurgte jeg hende. Hun så op på mig med et blik, der fortalte, at jeg ikke måtte være rigtig klog. Tænk at sige, at en kylling bliver til en vagthund?

Jeg skyndte mig at sige: „Nå nej, den bliver selvfølgelig ikke til en vagthund. Den bliver en stor, flot ridehest — ikke?“

Hun så atter på mig med et forundret blik, for selv om hun kun var fire år gammel, så vidste hun at en kylling ikke ville blive til en hund, ej heller til en hest, en fasan eller en kalkun. Hun vidste på en eller anden måde, at den

lille kylling ville vokse op og blive til en høne eller en hane, næsten mæge til sin mor eller far.

Dette er noget vi lærer om og om igen af naturen — alt liv former sig efter sin egen art, og afkommet vokser op og kommer til at ligne deres forældre.

Dette gælder også for mennesker. Små piger og små drenge vokser op og bliver til store piger og drenge, så bliver de til unge piger og unge mænd, for til sidst at blive forældre og få børn der er, ligesom de selv var engang.

Vi lærer i primary, at Gud er vor Fader, vi lærer det i søndagsskolen og til familieaftenerne. Gud omtales mange gange i skrifterne som vor Fader, og når vi beder til ham, siger vi: „Vor Fader, du som er i Himlen.“

Jeg bærer mit vidnesbyrd for alle kirkes børn, at Gud virkelig er vores Fader. Når vi er vokset så meget, som det er muligt for os, er det blevet lovet os, at vi kommer til at ligne ham. Vi kan vokse op og blive vor himmelske Faders udtrykte billede, på samme måde som alt liv følger det mønster, der er givet af forældrene. Det eneste, vi skal gøre, er at leve et retskaffent liv og adlyde hans befalinger.

Frelseren sagde: „Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen.“ (Matt. 5:48)

Vagtlerne

SKREVET AF MARY PRATT PARRISH

Illustreret af VIRGINIA SARGENT

I vinterlejren samledes man hver torsdag i den lille bjælkehytte, der sædvanligvis brugtes som postkøntor. Brigham Young havde oprettet deres eget postvæsen, der uddelte post til de hellige i Nauvoo, Garden Grove, Mt. Pisgah, Council Bluffs, og vinterlejren. Posten blev hver uge bragt ud via en privat rute til vinterlejren.

Den torsdag stod Tommy, Betsy, deres mor, Eliza og Elija og ventede sammen med alle de andre på posten. Bror Clayton læste navnene op

på alle dem, der var brev til, og pludselig hørte Tommy sit navn blive nævnt. Det kunne ikke være rigtigt — havde han hørt rigtigt? Det var første gang i hele hans liv, han havde fået et brev. Han rev konvolutten op med rystende hænder. Han var så spændt, at han næsten ikke kunne læse, hvad der stod. Det var et brev fra hans ven Joseph. Han var stadig i Nauvoo.

Kære Tommy

Nu tager vi endelig langt om længe afsted. Det lykkedes os at sælge hu-

set og jorden, så vi kunne få penge til en vogn og noget proviant. Vi tager over Mississippi-floden i morgen.

Der har været kedeligt i Nauvoo, lige siden du tog afsted. Nogle af brødrene tog en dag udenfor bygrænsen for at høste deres korn. De blev fanget af en bande og slået med tykke egekæppe. Der er ingen mere, der kan vide sig sikker.

De fleste er taget over floden nu, men de ligger stadig i lejr på sletterne, fordi de ikke kan fortsætte til vinterlejren. Mange af dem er gamle og syge, der er endda nogle af dem, der ikke har nogen proviant. Min mor siger, at hun sandelig håber, der snart kommer hjælp til dem.

Jeg glæder mig enormt til at se dig igen om nogle uger. Vi regner med at fortsætte mod vinterlejren straks efter, at vi har passeret floden. Min mor siger, at vi muligvis kan begynde at gå i skole, når vi kommer til lejren. Det håber jeg, vi kan.

Kærlig hilsen
din ven, Joseph.

Elijah og Tommy sad sammen en aften og talte med Tommys mor, da de havde udført deres huslige pligter. „Jeg har tænkt en del på de mennesker, der er fordrevet over floden fra Nauvoo. Gid jeg kunne gøre noget for at hjælpe dem,“ sagde Tommy.

„Brigham Young skal nok finde ud af noget,“ svarede hans mor. „Men nu er det sengetid.“

Da Tommy og Elijah gik og vogtede kvæget den næste dag, så de pludselig Betsy og Eliza komme løbende hen imod dem. „Er der noget galt?“ råbte Tommy.

„Nej,“ svarede Eliza. „Vi har en besked til jer fra Brigham Young. Han vil gerne have, at I begge to går ned og besøger ham i hans hus med det samme.“

„Hvorfor det?“ spurgte Elija. „Det ved jeg ikke,“ svarede Eliza, „men Betsy og jeg skal nok passe på kvæget, mens I finder ud af det.“ Da Tommy og Elija kom hen til Brigham Young, sad Tommys mor og ventede på dem. Brigham Young sagde med

det samme, de trådte ind: „Kom her hen. Jeg vil gerne have, at hver af jer kører en vogn ned til de fattige i lejren på denne side af floden fra Nauvoo. Der er nogle af de hellige der, der er blevet fordrevet fra deres hus og hjem, og som har meget stor brug for mad, klæder, og tag over hovedet. Tag dem med tilbage til vinterlejren. I er ret unge til en så vanskelig opgave, men jeg ved, at I nok skal klare den. Bror Allen vil lede dette vogntog, og I vil være under hans ledelse. Der vil være ialt ca. tyve vogne, og I tager afsted i morgen tidlig.“

Tommys mor så på de to drenge. „Pigerne og jeg skal nok klare os her imens,“ sagde hun og smilede.

Den lange tur til Nauvoo var behagelig. Da de nærmede sig floden, så Tommy at himmelen ligesom var blevet formørket, og han hørte tusinder af vingers susen. Pludselig så de enorme mængder af vagtler komme flyvende hen over dem. Mange af fuglene satte sig på vognpressenin-

gen og sæderne, og på kuskens hoved og arme.

Da vogntoget kørte ind i lejren, så de vagtler overalt på jorden, i luften, i teltene og på menneskene. Fuglene flyttede sig ikke, selvom man rørte ved dem. Selv de syge kunne strække armen ud og fange en, uden at vagtlen synes at bemærke det. Folkene glæde var endeløs.

„Det er en velsignelse fra Himlen,“ sagde en af mændene i lejren.

„Alle sultede her, og nu har Herren sendt dem mad.“

Tommy huskede pludselig, at han havde hørt, hvordan Herren havde sendt vagtler til Israels børn, da de vandrede i ørkenen, for lang tid siden.

Joseph kom i det samme løbende hen imod ham. De omfavnede hinanden ved gensynet. Det var dejligt at være sammen igen, og at vide at alle omkring dem nu havde mad. „Det er et mirakel!“ råbte Joseph, og Tommy nikkede tavst.

Ønsker kirken at indianerne eller polyneserne (eller folk af andre nationaliteter) skal opgive deres kultur for at blive gode medlemmer af kirken?

Kirken har givet mig en masse gode venner, hvor jeg end befinder mig i verden. Det er ligemeget, hvor jeg er, jeg behøver blot at opsøge kirken, og straks har jeg en masse brødre og søstre, som jeg føler mig beslægtet med, fordi vi alle har tilsluttet os evangeliet. Disse mennesker kan være indianere, japanere, folk fra Chile, Sydafrika, franskmænd eller nordamerikanere. Det mest betydningsfulde ved dem er imidlertid, at de er medlemmer af kirken, og at de elsker Herren.

Evangeliet kan uden undtagelse gøre et folk til et bedre folk, hvis folket lader evangeliets indflydelse virke i deres liv. Tilværelsen bliver anderledes og rigere gennem evangeliet. Evangeliet fordrer alligevel ikke, at vi skal give afkald på noget som helst i vor kultur der er: „dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt.“ (13. trosartikel)

Læg mærke til følgende udsagn:

1. Dette er Jesu Kristi Kirke. Det er ikke en amerikansk kirke eller Utahs kirke. Det er hele verdens kirke, der overskrider alle raciale grænser og rækker ud over alle nationer. Frelseren gør rede for dette.

„Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

„og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“ (Matt. 28:19-20)

Præsident Joseph Fielding Smith kastede mere lys over sagen i august 1971, i en tale han holdt ved manchesterområdetets generalkonference i England:

„Den tid er forlængst forbi, da oplyste mennesker betragter os som en gruppe særlinge, der bor på toppen af Rocky Mountains i Amerika. Det er sandt, at kirkens hovedkvarter er placeret i Salt Lake City, og at Herrens hus er opført der . . . Men vi er som kirke og som folk blevet ældre . . . og vi skal ikke blot prædike evangeliet i alle nationer før Menneskesønnens andet komme, men vi skal sørge for omvendte hellige og oprettede menigheder blandt dem . . . Jeg siger derfor, at vi er og skal være en verdensomspændende kirke. Det er vi bestemt til.

Præsident Smith fortsatte med at velsigne de hellige på De britiske Øer, at de skulle vokse og kirken blomstre i deres land.

2. Med hensyn til vor egen kultur, så forventer Herren, at vi er „i verden, men ikke af verden.“ Der er i de fleste menneskers milieu og kultur vidunderlige og oplysende traditioner. Der er også mange traditioner og megen adfærd, der har bedst af at blive glemt. Det er et af de ansvar, der ligger på et medlem af Jesu Kristi Kirkes skuldre, nemlig det, at trække det gode frem og vende sig bort fra det onde. Vi skal derfor bevare og udvikle de eventuelt gode traditioner, der er i vor egen tilværelse; er der dårlige traditioner, der bryder med evangeliets principper, bør vi vende os fra dem.

Vi må huske på, at når vi accepterer evangeliet, forlanger det ikke af os, at vi forlader vort fædreland, eller opgiver vor kultur; . . . hvad Herren kræver af dig: hvad andet end at øve ret, gerne vise kærlighed og vandre ydmygt med din Gud.“ (Mik. 6:8)

Følgende er nært knyttet til dette, nemlig: „Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig.“ (2. Mos. 20:12) Dermed menes ikke blot de nærværende forældre, men der henyttes til vore forfædre og vort folk. Vi skal vise dem passende respekt og ære.

Det er helt sikkert, at vil man ære dem, så skal man bl. a. prøve at finde ud af noget om dem, og tage de ting op, der var godt i deres tilværelse, gøre genealogisk arbejde og tempelarbejde for dem, således at de også får mulighed for at glædes ved evangeliets velsignelser.

Folk af alle nationaliteter er børn af vor himmelske Fader. Vi bør alle stræbe efter at være gode eksempler i verden og i vor kultur. Skal evangeliet udbredes over hele verden, er det nødvendigt, at kirkens medlemmer er gode eksempler på de områder og i de kulturer, i hvilke de lever.

Frank M. Bradshaw, rådgiver til præsternes kvorum, assisterende administrator for Seminaries and Institutes.

Hvad skriften fortæller os om at

tjene Herren, medens

Skrifterne giver mange eksempler på unge mennesker, der arbejder for Herrens sag. Det bedste eksempel er, da Jesus forbavser de lærde i Jerusalems tempel: "... (han) lyttede til dem og spurgte dem ud; og alle, som hørte ham, blev ude af sig selv af forbavselse

drengen Samuel voksede til og gik stadig frem i yndest både hos Herren og mennesker." (1. Sam. 2:18, 26) "... Samuel havde nemlig endnu ikke lært Herren at kende, og Herrens ord var endnu ikke åbenbaret ham." Men en nat kaldte Herren på ham, og han

vil også redde mig fra denne filisters hånd!" (1. Sam. 17:33, 37)

Jakob, Lehis søn, begyndte tidligt at holde sig til retfærdige ting og han fik sin far til at udbrøde: "... i din ungdom har du set hans herlighed, derfor er du velsignet som dem, til hvem han

Noah,

Samuel,

Joseph,

over hans forstand og svar." (Luk. 2: 46-47) Han var kun tolv år gammel.

Og der er mange andre eksempler:

„Noah var 10 år gammel, da han blev ordineret..." til præstedømmet af sin bedstefar Methusalem (L. & P. 107:52)

Joseph blev solgt til Ægypten i en alder af sytten år og han havde på det tidspunkt allerede haft drømme fra Herren. (1. Mos. 37:1-28)

"... Samuel (gjorde) tjeneste for Herrens åsyn, (da han var dreng) ... Men

svarede: „Tal, Herre, din tjener hører!" (1. Sam. 3:7-10)

David tilbød at bekæmpe filistrenes Goliat, der udfordrede Israel, men kong Saul havde sine tvivl, fordi David var så ung. Saul sagde "... du er kun en ung mand, og han har været kriger fra sin ungdom."

David tabte imidlertid ikke modet, og han gentog for Saul, at han allerede havde bekæmpet en bjørn og en løve. Så sagde David: „Herren, som har reddet mig fra løvers og bjørnes vold,

skal komme i kødet ..." (2. Nep. 2:4)

Nephi lagde vægt på sin broder Jakobs åndelighed ved at sige: „Og min broder Jakob har også set ham, ligesom jeg har set ham ..." (2. Nep. 11:3)

Helamans to tusind unge krigere blev omtalt for deres store tro på Herrens velsignelser.

Skriften siger følgende om disse unge mænd: „Og det var alle unge mænd, og de var overmåde stærke og virksomme, tapre og modige; ... mænd ... der til enhver tid var pålidelige i alt,

man er ung

AF ROBERT J. MATTHEWS

hvad der blev dem betroet." (Al. 53:20) „Og de havde aldrig kæmpet, og dog frygtede de ikke døden; men de satte højere pris på fædrenes frihed end på deres eget liv; ja, det var blevet dem fortalt af deres mødre, at dersom de ikke tvivlede, ville Gud udfri dem.“

David,

folk mig til at være deres leder og anføre deres hære.

„derfor marcherede jeg i mit seksten-de år i spidsen for en nephitisk hær . . .“ (Morm. 2:1-2)

Joseph Smith modtog sin første åbenbaring, da han endnu var i sit femten-

ikke nogen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende . . .“ (Tim. 4:12) „Fly ungdomslysterne og jag efter retfærdighed . . .“ (2. Tim. 2:22) Han roste Timoteus, som han sagde: „ . . . du kender fra barndommen af de hellige skrifter, som kan

Mormon,

Joseph Smith.

(Al. 56:47)

„ . . . de er unge, og deres sind er standhaftigt, og de sætte bestandig deres lid til Gud.“ (Al. 57:27)

„ . . . da de alle var meget unge . . .“ (Al. 56:46)

Profeten Mormon skrev: „Og da jeg var alvorlig af naturen, besøgte Herren mig, da jeg var femten år gammel, og jeg smagte og erfarede Jesu godhed.“ (Morm. 1:15)

„Og selvom jeg var ung, var jeg dog stor af vækst; derfor valgte Nephis

de år. Han skrev senere om disse hændelser og beskrev sig selv som værende ung og“ . . . og med mennesker og ting så ukendt . . . en ubetydelig dreng, mellem 14 og 15 år gammel, og mine forhold i livet var således, at jeg ville blive en dreng uden betydning i verden . . .“ (Joseph Smith 2:8, 22) Og dog var det arbejde Herren betroede ham af næstvigtigste betydning i forhold til det arbejde Jesus udførte (L. & P. 135:3)

Paulus skrev til sin ven Timoteus: „Lad

gøre dig viis til frelse . . .“ (2. Tim. 3:15) At besidde stor visdom behøver ikke altid at have noget at gøre med en høj alder, for som Elihu sagde „ . . . de gamle er ikke altid de kloge, oldinge ved ej altid, hvad ret er.“ (Job. 23:9) Og Alma forklarer at „ . . . der gives ofte små børn ord, der beskæmmer vise og lærde.“ (Al. 32:23)

„Henstandia”– eller det ufærdige rige

Et eventyr der har en moral, som henvender sig til alle, der udsætter, hvad de kunne gøre i dag, til i morgen. (Og til dem, der så alligevel ikke gør det!)

AF JAMES WALDROP

Hvis Frank Nielsen nogensinde havde tænkt over det, ville han nok have betragtet sig selv som en god sidste dages hellig. Til trods for at han kun kom i kirken af og til, og at han havde besvær med at holde alle de bud, det var nødvendigt at holde, for at arve en plads i Det celestiale Rige, så havde han dog den overbevisning, omend valen, at evangeliet var sandt.

Havde Frank ikke drømt denne meget usædvanlige drøm den søndag eftermiddag, da han tog sig en lur i sin yndlingsstol, er det sandsynligt, at han fortsat ville have betragtet sig selv som et gennemsnitsmedlem. Han ville sikkert fortsat have levet sit liv, som han nu havde gjort det i de sidste 50 år.

Frank var meget afholdt. Han var sorgløs og meget godhjertet. Han var mærket af mange års hårdt arbejde. Hans hår, der engang havde været sort og bølget, var nu næsten helt gråt. Hans blå øjne dannede en kontrast til de mørke

buskede øjenbryn, men der var altid et sorgløst glimt i dem. Når han grinede, plirrede han med øjnene, og han grinede tit, for han bekymrede sig sjældent om noget.

Frank Nielsen syntes, når alt toges i betragtning, at være en mand med succes. Hans købmandsforretning blomstrede, og han havde mange gode og trofaste kunder, der allerhelst ville handle hos ham. Men trods hans umiskendelige succes, havde han en fejl, som han til en hvis grad deler med andre — han var et smølehoved.

Selvom Franks hensigter sædvanligvis var gode, var han tit tankeløs og ligegyldig overfor sine pligter i den kirke, han tilhørte og som, han vidste, var sand. Biskoppen havde f. eks., ugen før han havde den underlige drøm, bedt ham om at komme og arbejde på den nye kirkebygning. Han arbejdede i stedet flere timer på at lægge nyt gulv i baglokalet i sin forretning.

Han var helt oprigtig, når han sagde, at han gerne ville hjælpe til i grenen, og han planlagde virkelig at komme den næste uge for at hjælpe til ved byggeriet, men biskoppen vidste fra tidligere, at der sikkert ville komme noget andet, der tiltrak sig Franks opmærksomhed, og at han derfor ikke ville komme.

Franks smøleri var årsag til, at han ikke gik fremad i præstedømmet. Skønt han var over halvtreds, blev han ved med at være „vordende ældste“. Det havde i flere år været hans mening at opgive de vaner, der afholdt ham fra at udvikle sig i præstedømmet, men af en eller anden grund blev det ikke rigtigt til noget.

Frank havde for mange år siden besluttet sig til, at nu ville han betale tiende, men det var som om, tiden fløj afsted — så han havde endnu ikke rigtigt gjort noget ved det, men i næste måned . . . Han havde også lovet sin kone, Birgit, at han ville se at få orden i alt dette, så de kunne tage til templet sammen, Frank, hans kone og deres tre børn og blive beseglet for tid og evighed.

Frank havde virkelig været opsat på at samle alle data for sine afdøde slægtninge, så der kunne blive gjort templearbejde for dem. Han var også begyndte og havde virkelig fundet en del navne, men så var det at forretningen gik dårligt i nogle måneder, og der var også det med loftet i soveværelset.

Sådan havde det altid været for Frank Nielsen. Han glemte sine forpligtelser, og havde gjort det hele sit liv, lige indtil den søndag, hvor han drømte denne mærkelige foruroligende drøm.

Han havde været i søndagsskole. Det var faktisk første gang i længere tid, men der var noget ved det, hans ven William Osby havde talt om i klassen, som han havde svært ved at glemme.

Senere på eftermiddagen, da Birgit var gået over til en af naboerne, satte Frank sig i sin yndlingsstol og læste lidt i Mormons Bog. Han var træt og faldt i søvn, idet han spekulerede på det, der stod i disse vers:

„Og som jeg sagde jer før, eftersom I har haft så mange vidnesbyrd, så beder jeg jer om ikke at opsætte jeres omvendelse på tiden; thi dersom vi ikke benytter vor tid i dette liv, da kommer der efter denne livets dag, som er givet til at berede os til evigheden, en mørk nat, hvori intet arbejde kan udrettes.

„I kan ikke sige, når I kommer til dette frygtelige tidspunkt: Jeg vil angre og omvende mig til Gud. Nej I kan ikke sige det, thi den samme ånd, som er i besiddelse af jeres legeme, når I går ud af dette liv, den samme ånd vil have magt til at tage jeres legeme i besiddelse i den evige verden.“ (Al. 34:33-34)

Franks søvn var hverken rolig eller tryk. Han drømte, at hans liv på jorden var forbi, og at han var blevet kaldt bort fra denne verden. Han blev ledsaget af en fører, der viste ham vej til hans fremtidige hjem. Føreren havde et meget venligt væsen, han så påfaldende ud med et langt, flagrende, hvidt skæg. Frank lagde mærke til, at hans ledsager havde ligesom et bedrøvet udtryk i øjnene. Om der skyldtes skuffelse eller noget andet, var Frank ikke klar over. Værten fortalte, at han havde boet i det rige, de nu var på vej til, i lang tid, men han forklarede sig ikke nærmere.

De nåede omsider indgangen til det rige, Frank skulle arve, og dørens skønhed trodsede enhver beskrivelse. Den overgik hans største forventninger. Den var lavet af guld og sølv, beklædt med diamanter, rubiner og andre ædelstenene. Han kviede sig ved at gå ind gennem den.

Da han var kommet over sin første begejstring, opdagede han til sin forbavselse, at det ene af dørens hængsler var brækket af og at døren hang frygtelig skævt. Han spurgte føreren, hvorledes noget sådant kunne forefindes, men der blev sagt, at han ikke skulle bekymre sig, døren skulle nok blive lavet på et eller andet tidspunkt.

Da de var kommet ind i riget, gik de rundt i nogle omgivelser, der var mere kunstfærdige end noget af al det, Frank kunne huske, han havde set. Han kiggede op på væggenes guldsnit, og bemærkede pludselig, at de trængte til at blive repareret adskillige steder. Han spurgte atter sin ledsager, hvorledes dette kunne være, og fik atter at vide, at de ville blive malet — en eller anden dag.

Så kom de endelig til det sted, hvor Frank skulle bo, til det rige, han havde arvet. Da han nærmede sig sit fremtidige hjem, strålede hans ansigt af glæde. Ingen jordisk konge havde nogensinde haft et hus, der var så smukt.

Da han gik ind, var det kun med nød og næppe, at han kunne udholde al denne skønhed og pragt. Men han chokeredes, da han så, der ikke var noget tag på huset. Hans ledsager lyttede til hans spørgsmål, men forsikrede ham, idet han sagde: „Nå, skidt, det skal du ikke tage dig af. Vi skal nog få sat tag på en dag.“

Franks onkel kom på besøg, netop i dette øjeblik. Da de omfavnede hinanden, spurgte Frank ham, om han ville hjælpe ham med at lægge et nyt tag på. Det ville onklen gerne, bare ikke lige nu. Der var noget ved det svar, der fik Frank til at ønske, det ville være tørvejr i lang tid.

Onklen sagde, at han ikke selv hørte til noget bestemt tige, men det var ham tilladt at komme på besøg. Det var på den måde, at han så at komme videre.

Ensom og nedtrykt følte Frank trang til at lægge sig ned og sove. Da han nærmede sig sengen, standsede han op og stirrede i tavshed. Den var lavet af massivt guld, og det selv fjedrene. Men der var ingen madras. Han fór hen til døren og kaldte på den nærmeste forbipasserende. Denne fortalte ham, at han ikke skulle gøre sig nogen bekymringer; han ville sikkert få en madras på et eller andet tidspunkt.

Skønt Frank var irriteret over alle disse ufuldstændigheder, forsonede han sig snart med disse mangler. Han besluttede derfor, at berolige sine flossede nerver, og tage sig et bad i det gyldne badekar. Men ak, der var ikke indlægt vand.

Frank var nu meget utilfreds og oprevet, og efter at have overvejet sin situation, tænkte han at en smule mad i spisetuen, nok ville hjælpe på hans triste humør. Da han trådte ind, blev han meget forbløvet. Tænk alle stolene

lignede kongetroner og hver af dem stod foran hver sit bord.

Nu havde han endelig fundet noget i sit rige, der var fuldkomment. Han bestilte det mest overdådige måltid, han kunne tænke sig og han slikkede sig allerede om munden ved tanken om dette festmåltid. Tjenerne var imidlertid meget overraskede over denne bestilling. „Vi beklager meget, men vi har ikke noget mad,“ svarede de, idet de fortsatte: „Men vi håber sandelig, vi får noget senere.“

Nu havde Frank virkelig besvær med at tæmme sin ulmende vrede. Han vaklede ud til porten og sagde overlegent til portvagten, at der bestemt måtte være sket en frygtelig fejltagelse — han hørte sandelig ikke hjemme i dette ufærdige rige.

Vagten så ganske roligt efter i sine bøger og sagde så: „Næh — der er ikke sket nogen fejltagelse. Du kan selv se — ja, her står dit navn.“

Frank gav udtryk for sin utilfredshed og spurgte, hvis han skulle bo der, hvorfor de så ikke havde riget færdigt til han kom.

„Frank,“ sagde portvagten, „vi havde alt i orden til dit komme. Vi har lavet det hele præcist efter den plan, du fulgte, medens du var på jorden. Vi kan intet gøre ved din situation. Da du var på jorden, gav du altid udtryk for, at du kunne lide tingene gjort — bare ikke lige med det samme. Du gav altid henstand, og derfor har du arvet „Henstandia“. Hvis du ikke kan lide det, kan jeg kun give dig min sympati, men det er også alt, hvad jeg kan gøre. Vi kan ikke lave det om. Du lavede selv planerne. Det var dig, der valgte; det var ikke os. Vi laver ikke planer og tegninger her, vi følger blot dem, der bliver os tilsendt.“

Frank Nielsen vågnede rystende af skræk og badet i sved, skønt det slet ikke var nogen varm dag, den søndag. Da Birgit kom hjem, lagde hun mærke til, at han var fuldstændig forandret. Han havde nu en helt anden indstilling til alle ting.

Naboerne undrede sig i dage, måneder og år over den fuldstændige forandring, der skete i Franks væremåde. Han var nu præcis og nøjagtig i alt, hvad han foretog sig, og han var blevet en flittig mand i kirken. Han betalte sin tiende og gjorde sit genealogiske arbejde. Han tog sin familie med til templet og blev besøgt til dem.

Frank blev senere opretholdt som biskop, og et af hans særlige fortrin var, at han fik ryddet tingene af vejen, samt opmuntrede andre til ikke at udsætte noget til i morgen, som de lige så godt kunne gøre i dag. ○

Vort vidnesbyrd til verden

AF PRÆSIDENT
HARTMAN RECTOR, JUN.,
fra De Halvfjerds' Første Råd

Godmorgen, mine kære brødre, søstre og venner. Jeg betragter det som et privilegium og som en stor ære, at kunne hilse jer i Herren Jesu Kristi navn. Vi forsamles i hans navn. Vi er her på grund af ham, og alt, hvad vi gør i dette liv, der har en smule værdi, kommer ved ham.

Vi er kristne. Vi ønsker, at hele verden skal vide det. Vi beskyldes nogle gange for ikke at være det, men det er ikke tilfældet. For at bruge den store profet Nephis ord: "... vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder ..." (2. Nep. 25:26) Vi ser Kristus som troens banebryder og fuldender. (Heb. 12:2) Han er vor Forløser.

I tidernes midte blev hans kirke oprettet med apostle og profeter, hellige mænd, som han kendte, medens han var i kødet, da han vandrede på jorden. De modtog hans lære. Han ordinerede dem og gav dem magt til at handle på hans vegne i alt, hvad der havde med menneskehedens frelse at gøre. Han

vidste, at han ikke skulle blive på jorden særlig længe, thi han udtalte følgende: "... Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løse-sum for mange." (Matt. 20:28)

Han havde derfor brug for mænd, som var her på jorden og som kunne modtage meddelelser fra Himlen, hvor han ville være. Denne form for meddelelser kaldes åbenbaringer, og dem der modtager dem, er af Gud udpeget som profeter. Han valgte, i begyndelsen af sin gerning, tolv særlige vidner, der vandrede med ham her på jorden. Men efter hans korsfæstelse, valgte han andre ved åbenbaring, nogle der ikke havde kendt ham, medens han var her på jorden. Paulus var i sandhed en af dem.

Disse mænd præsiderede en tid over kirken og behandlede de problemer, der opstod og ordnede kirkens affærer. Men kirken blev korrupt med tiden. Medlemmerne nægtede at følge apostolens inspirerede råd. Paulus skrev mange breve, idet han prøvede at bringe folk tilbage til folden. Forfølgelserne øgedes, og apostlene, der var profeter, blev dræbt eller på anden

måde borttaget fra jorden. Da de var forsvundet, gik åbenbaringens lys ud. Denne periode betegnes, selv af historikere, som den mørke tidsalder.

Men som det er blevet profeteret af apostle og profeter i fordums tid, op-randt en ny dag og Gud talte atter fra Himlen og kaldte en ny profet i disse tider. Han var kun en knægt på knap femten år. Hans navn var Joseph Smith jun. Gud talte til ham i et prægtigt syn i året 1820. Gud talte fra Himlen og gav ham befalinger, og Gud gav også befalinger til andre, at de skulle udråbe disse ting for alverden, således at det, profeterne havde talt, måtte opfyldes, nemlig:

„De svage i denne verden skal komme frem og nedbryde de stærke og mægtige, for at mennesket ikke skal gå i rette med sin næste eller fæste lid til sin arms styrke;

„men at enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn, han, som er verdens Frelser,

„så at tro må tiltage på jorden,

„og min evige pagt oprettes, „så mit evangeliums fylde må forkyndes gennem de svage og ringe til jordens yderste grænser, ja, endog

for konger og regenter." (L. & P. 1:19-23)

Vi er ikke protestanter, da vi ikke protesterer mod nogen person eller gruppe eller organisation. Vi skændes ikke med andre kirker. Vi skriver ikke brochurer eller propaganderer mod andre kirker, og vi vil aldrig nogensinde gøre det. Vi ønsker nemlig ikke at nedbryde menneskenes tro og overbevisning, men vi ønsker snarere at bygge den op.

Vi siger til vore mange protestantiske venner, der tror, at frelsen sker ved nåde gennem tro alene:

„Vi forstår, I lægger vægt på troen. Det gør vi også. Uden tro er det ikke muligt at have Guds velbehag. (Heb. 11:6) men der skal noget mere til end bare tro. Du skal modtage visse ordnanser og besidde en vis myndighed, og der er noget bestemt arbejde du må udføre, så kom lad os gå i rette med hinanden. (Es. 1:18) Lad os dele Jesu Kristi evangelium med jer til fulde.“

Dette var i overensstemmelse med Mesterens lære. Til jøderne, der var sikre på, at han var kommet for at fordomme og nedrive deres religion, sag-

de han: „Tro ikke, et jeg er kommet for nedbryde loven og profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde, men for at fuldkomme.“ (Matt. 5:17) Og atter, han fandt overhovedet ingen fejl ved deres retfærdige handlinger, thi han sagde: „... Det ene burde I gøre og ikke forsmå det andet.“ (Matt. 23:23) Således siger vi til vore protestantiske venner.

Til vore katolske venner, der tror på frelse ved nåde gennem kirkens sakramenter, siger vi: „Vi forstår godt, at I lægger vægt på kirkens sakramenter og ordnanser. Det gør vi også. Sagde Mesteren ikke: „Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd.“? (Joh. 3:5) Dåb ved én der har myndighed dertil, er en forudsætning for frelse.

„Men der hører mere til at blive frelst end blot evangeliets ordnanser. Du skal udrette bestemte gerninger ved tro. Der er noget bestemt arbejde, du skal udføre, og der er en vis myndighed, som du skal besidde, og som giver dig retten til at handle i Herrens navn, noget der kun kan komme gennem en levende profet. Kom da — lad os dele Jesu Kristi evangelium med

jer til fulde. Vi ønsker ikke at tage det fra jer, der er sandt; vi vil blot tilføje noget til det, I har, og vi vil gøre det i kærlighed, ikke i vrede og uden tvang; kun kærlighed og opofrelse kan bringe folk til erkendelse af sandheden.“ Nu kan det synes som om, vi har gennemgået alle verdens forskellige religioner og taget det bedste fra hver af dem. Det kunne godt se sådan ud, men det er ikke rigtigt. Vi kan vise, at ethvert princip, som vi følger og lærer, er Biblens lære, den hellige Bibel, der er en beretning om Guds måde at behandle sit folk på, stort set mest hebræerne og jøderne. Men selvom alle jordens Bibler var blevet ødelagt i året 1830, (da kirken blev organiseret) ville den være blevet organiseret præcist, som den er det i dag.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige adskiller sig fra den kirke Mesteren organiserede i begyndelsen af vor tidsregning, ved ordene: Sidste Dages Hellige. Dette kom ikke fra Biblen, men gennem åbenbaring givet til en moderne profet, Joseph Smith.

Vi har et budskab til alle gode mennesker. Til dem, der er ærlige i sindet, bekendtgør vi følgende efter Herrens

befaling: "... Og du skal forkynde glædesbud, ja, udråbe det fra bjergtoppene og fra hvert højt sted og blandt folk, som du kommer i berøring med.

„Og du skal gøre det i al ydmyghed og stole på mig og ikke gengælde spot med spot.

„Og du skal ikke tale om særegne lærepointer; men du skal forkynde omvendelse og tro på Frelseren og syndsforladelse gennem dåb og ild, ja, den Helligånd.“ (L. & P. 19:29-31)

Således går vi frem i kærlighed til Gud og vore medmennesker, idet vi anråber dem om at lytte til genoprettelsens budskab, som vi har at tilbyde dem. Kirken har i dag mere end 15.000 fuldtidsmissionærer i missionsmarken over hele verden. De giver af deres tid, talenter og midler, idet de selv betaler deres omkostninger, for at bringe budskabet til deres medmennesker.

„De skal gå ud, og ingen skal kunne hindre dem; thi jeg, Herren, har befale dem at gå ud.“ (L. & P. 1:5)

Og han siger atter: "... Herrens røst lyder til alle mennesker, og ingen skal kunne undfly. Der findes intet øje, som ikke skal se, ej heller øre, som ikke

skal høre, ej heller hjerte, som ikke skal gennembøres.“ (L. & P. 1:2) Det er et håbets budskab, thi vi erklærer, at Gud vor himmelske Fader lever, at han hører og besvarer vore bønner, at Jesus er Kristus, og at han lever.

Han har genopbygget sin kirke på jorden i vore dage og i vor egen tid og den er beregnet for alle mennesker, til alle der vil høre. Og han har kaldet særlige vidner, ordineret dem, og sendt dem ud for at prædike sandhedens evangelium for at samle de udvalgte, dem der vil høre budskabet.

Vi har Jesu Kristi evangelium i sin fylde. Gud er meget gavmild og venlig i disse dage og tider, hvor vi har brug for det. Han har givet os en levende profet, der stadig tager de vigtige beslutninger for kirken og Guds rige, og han gør det under vejledning af vor Herre og Frelser Jesus Kristus, hvis kirke det er.

Og vi bærer dette vidnesbyrd ganske nøgternt for jer, idet vi giver vor kærlighed og vore velsignelser til jer, samt vor inderste hengivenhed. Vi elsker jer, vi har brug for jer, og vi siger dette i vor Herre og Frelser, Jesu Kristi, vor Forlørsers navn. Amen. ○

FRED

Tale holdt ved den 142. årlige generalkonference, AF ÆLDSTE ELDRED G. SMITH, kirkens patriark

Jesus gav sine disciple nogle meget vigtige instruktioner i det værelse i Jerusalem, hvor det sidste måltid blev holdt. Han sagde blandt andet: „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver jer. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!“ (Joh. 14:27)

Og han siger atter: „Dette har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsel; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.“ (Joh. 16:33)

Fred er et meget brugt ord nu til dags. Vi hører det overalt, ser det i hver eneste avis, i hvert et ugeblad. Mennesket løber frem og tilbage over hele jorden for at finde fred. Vi tror måske, det er en moderne måde at hilse på, men den er ligeså gammel som menneskeheden.

Folk i de bibelske lande hilste altid på hinanden med et: „Fred være med dig“ eller: „Må freden hvile på dig.“ Og alligevel har denne del af verden altid været udsat for krige, tilfange-tagelser og trældom blandt de folk, der var underlagt et herredømme, som gik i arv. På Kristi tid var de under romersk herredømme.

Jøderne ventede naturligvis en „Freløser“ og en „Frelser“, og regnede med, at han ville frigøre dem fra trældom. Esajas skriver:

„Thi et barn er født os, en søn er os givet, på hans skuldre skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld-Råd giver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste.“ (Es. 9:6)

Der blev ikke fred i dette land, der kaldes Det hellige Land. Selv i dag ligger der rester af gamle tanks og andre

krigsmaskiner og rusteri i vejenes grøfter. Der er til stadighed soldater, der vagtsomt holder øje med fjender langs grænserne. Der er heller ikke blevet fred i resten af verden. Og dog talte Kristus om fred i sin Bjergprædiken. Han sagde: „Salige er de, der stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn.“ (Matt. 5:9)

Jesus sagde, idet han talte til sine disciple: „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerter forfærdes ikke og være ikke modløst!“ (Joh. 14:27)

Hvad var det for en fred, Jesus talte om? Jeg tror hans egne gerninger gjorde rede for, hvad han mente.

Efter det sidste måltid, da Kristus havde afsluttet sine instruktioner til apostlene, skete der følgende, om hvilket Johannes skriver:

„Da Jesus havde sagt dette, gik han med sine disciple over på den anden side af Kedrons bæk, hvor der var en have, som han gik ind i sammen med sine disciple.

„Også Judas, som forrædt ham, kendte det sted, fordi Jesus tit havde været sammen med sine disciple dér. „Så tager Judas vagtmandskabet og nogle af ypperstepræsterens og farisæernes tjenerne og kommer derhen med fakler og lygter og våben.

„Jesus, som vidste alt, hvad der skulle komme over ham, gik nu frem og sagde til dem: „Hvem leder I efter?“

„De svarede ham: „Jesus fra Nazaret.“ Han siger til dem: „Det er mig.“ Judas, som forrædt ham, stod også iblandt dem.

„Da Jesus nu sagde til dem: „Det er

mig,“ veg de tilbage og faldt til jorden. „Han spurgte dem så igen: „Hvem leder I efter?“ De sagde „Jesus fra Nazaret.“

„Jesus svarede: „Jeg har sagt jer, at det er mig; når det altså er mig, I leder efter, så lad disse gå!“ (Joh. 18:1-8)

Ville I kunne have optrådt lige så roligt? med samme fred? Der kom de, for at hente den mand, de ønskede at dræbe, og så siger han blot: „Her er jeg, før mig bort, men lad mine venner gå.“

Selv da han stod foran Pilatus, presset under ubarmhertigt forhør, lykkes det ikke at vække hans vrede. Han besvarede de stillede spørgsmål i fuldkommen ro. Pilatus kunne ikke sætte en finger på ham.

Hans første budskab til apostlene efter sin korsfæstelse og opstandelse var: „Fred være med eder!“ (Joh. 20:21)

Hvordan kan det være, at vi ikke har kunnet finde hemmeligheden omkring freden, når vi har søgt den gennem alle disse århundreder? Det skal jeg fortælle jer. Det, vi søger, er en eller anden, der kan skabe den for os — en der kan bringe os den. Edna St. Vincent Millay sagde:

„Der er ingen fred på jorden i dag, kun fred i hjertet hos den, der er fortrolig med Gud . . . Man kan ikke have fred med sin næste, hvis man ikke har fred med sig selv . . .“ (Conversations at Midnight, Collected Poems, Harper & Row, Copyright 1937 og 1964.) (Millay, Edna St. Vincent (1892—1950): amerikansk forfatterinde.)

Har I nogensinde prøvet at have fred med jer selv, fordi I har hjulpet jeres

næste med at rive eller slå hans græsplæne? Har I følt indre fred ved at hjælpe jeres næste med at plukke hans frugt og høste hans afgrøde? Har I oplevet en indre fred, fordi I har skovlet sneen væk fra naboenes fortov?

Har I mærket den fred, der kom, ved at hjælpe én med at løse et problem og gøre ham glad igen? Har . . . (du) glædet en syg, gjort den frygtssomme glad?" (S. D. H. Sange nr. 119: "Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag".) Har I nogensinde haft dårlig samvittighed? Ved I, hvilken forstyrrende, oprivende indflydelse den kan have på jeres sjæleliv? Den kan forårsage mental og endog fysisk sygdom. Kender I så også den velsignede lettelse, det er, at få bragt en dårlig følelse ud af verden? Hvad der så end kan have forårsaget den. Det kan være et uventligt ord, en tankeløs handling, eller noget, der er værre. Først når man har fundet ud af, hvad der er årsagen til ens dårlige samvittighed, kan man få fred i sindet.

Føler du, på dette tidspunkt, dårlige følelser eller ringe kærlighed i hjertet til en ven, eller en anden af Guds Børn? Prøv at gøre noget særligt, noget godt for dette menneske, og bliv ved med det, til de bitre følelser har forladt dit hjerte.

Har du, når du har undervist en søndagsskoleklasse, bagefter følt, at du virkelig har lært nogen noget om evangeliets principper, nogle principper, der virkelig var til hjælp for denne eller som havde givet ham et lysere syn på tilværelsen? Husker du den glædesfølelse og fred, der fulgte? Har du undervist i evangeliet, og oplevet en glæde fordi, der var en, der accepterede det, du underviste i? Spændingen ved missionærarbejdet!

Har du mærket den spænding, den fred i sjælen, der kommer sammen med en vished om evangeliet, idet du efterlever Jesu Kristi evangeliums lære? Har du følt freden ved at gøre

tempelarbejde, stedfortrædende arbejde for de døde?

At tjene — det er nøglen til fred. Kristus sagde: "Og den, der er størst iblandt jer, skal være jeres tjener." (Matt. 23:11)

Har I nogensinde bemærket, at det, præstedømmet bruges til, er tjenester til gavn for andre? Har du ikke altid haft en dejlig fredfyldt følelse, når du har udført dine pligter i præstedømmet?

Når vi tjener andre, får vi altså fred.

Herren har sagt: "Thi se, dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39)

Er dette ikke den højeste form for tjeneste? Vi må således, for at blive som Gud, afstå fra fjenskhed, griskhed og selvoptagethed, og alle vore anstrengelser må lægges i at tjene andre. Herren sagde: ". . . den, der gør retfærdighedsgerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende." (L. & P. 59:23)

Joseph var, da han stod overfor en prøvelse, et eksempel på en mand, der havde fuldkommen fred. Skønt han var blevet arresteret og løsladt syvog-tredive gange, så vidste han, at han ikke ville vende tilbage denne gang. På vejen fra Nauvoo til Carthage, sagde Joseph Smith:

"Jeg går som et lam til slagtebænken; men jeg er rolig som en sommermorgen; min samvittighed er uplettet for Gud og alle mennesker. Jeg skal dø uskyldig, og dog skal det siges om mig: Han blev myrdet med koldt blod." (L. & P. 135:4)

Joseph skrev så følgende til sin hustru, Emma, fra Carthage: "Jeg affinder mig i sandhed med min skæbne, idet jeg ved, jeg handler ret, og har gjort det, der var det bedste at gøre. Hils børnene og alle, der spørger efter mig — hils dem fra mig og sig jeg holder af dem. . . Må Gud velsigne jer alle." (Documentary History of the Church, bind 6, side 605)

Esajas siger: ". . . retfærdis frugt bliver fred og rettens vinding tryghed for evigt." (Es. 32:17) Tryghed ved at vide, at man lever i overensstemmelse med Guds vilje.

Vi var for nylig på en tur til Det hellige Land, og vi lærte en lille arabisk sang af vor rejseleder — det var en jordansk araber, som var græsk-katolsk, hans navn var Sari Rabadi. — Sangen hed: Haváno, shalo, malechom, hvilket oversat betyder: "Vi bringer dig fred." Ja, Sari, vi siger til dig og til hele verden: vi bringer jer fred. Vi bringer jer evangeliets fred, den fred Kristus talte om, da han sagde: ". . . min fred giver jer jer; jeg giver jer ikke, som verden giver." (Joh. 14:27)

Hvis ethvert menneske havde fred i sjælen, så ville der være fred i hjemmet. Hvis der er fred i alle hjem, så vil der være fred i landet. Hvis der er fred i alle lande, så vil der være fred i verden.

Lad os derfor ikke bare nøjes med at sige: "Må der blive fred på jorden og lad den begynde med mig," men lad os mene det. Lad os gøre det til mit mål — til jeres mål.

Når Frelseren atter kommer — og han vil komme — kan han kun bringe fred, hvis vi accepterer og følger hans lære om at tjene andre og om at undgå fjendskab og uretfærdighed.

Den engel, som Johannes så ". . . flyve midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden. . .", (Joh. Ab. 14:6) den engel er allerede kommet. Jesu Kristi evangelium er gengivet til jorden, for aldrig mere at blive taget bort.

Hans rige er her allerede, og det vokser hurtigt for at forberede hans komme. Ja, han vil i sandhed komme og bringe fred til jorden, men kun hvis vi er villige til at følge hans lære. Dette er hans arbejde og hans rige, den eneste vej til fred på jorden og fred i al evighed. Jeg bærer mit vidnesbyrd derom i Jesu Kristi navn. Amen. ○

Wilford Woodruff

En mand med tro og iver

Wilford Woodruff står som et eksempel på, hvad det kan betyde for ethvert medlem af kirken at have stor tro og megen iver, samt stadig at være opmærksom og lydlig overfor den Helligånds tilskyndelser. Han måtte i særlig grad være en stærk mand, der var i stand til at stole på Herren, fordi han holdt rigets tømmer i sin hånd, gennem meget vanskelige tider.

Wilford Woodruff lærte meget tidligt i sit liv at stole fuldstændigt på Herrens kraft. Han var, ifølge sine egne optegnelser, ude for mange uheld og andre prøvelser, og blev kun reddet, takket være Herrens nåde. Da han var tre år gammel faldt han ned i en bjælke i sin fars lade og landede med hovedet først på det bare gulv; han brækkede begge arme ved fald; det var med nød og næppe, han undgik at blive stanget af en tyr; han brækkede benet, da han faldt ned fra en vogn; han blev sparket i maven af en ko; han blev begravet under et læs hø, da hans vogn væltede en omgang; han befandt sig inde i en vogn, der trillede rundt, da en løbsk hest styrtede ned ad en bakke; han faldt ned fra et træ fra 5 meters højde og landede lige på ryggen; han blev reddet fra at drukne på ti meter vand; det var lige, han undgik at fryse ihjel, fordi en forbipasserende tilfældigvis så ham kravle ind i et hult æbletræ; han flækkede vristen på sin venstre fod, da han en dag stod og huggede brænde; han blev bidt

af en hund, der havde hundegalskab i sidste fase; han blev smidt af en løbsk hest og brækkede sit ben to steder, samt forvred begge anklær. Alt dette hændte, før Wilford Woodruff var nået sit tyvende år!

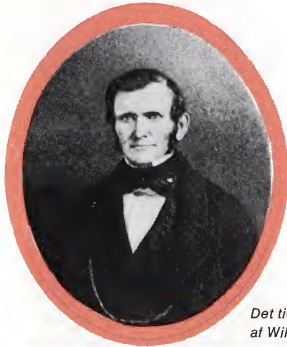
Senere faldt han ned fra toppen af et møllehjul to gange, og han undgik kun lige netop at blive knust til døde. Han blev ved to andre lejligheder trukket afsted bag en løbsk hest; et gevær, der sigtede direkte på hans bryst, gik af ved et uheld, men ramte heldigvis ved siden af; han blev ramt i brystet af et træ, der væltede. Han brækkede brystbenet og tre ribben og kvæstede sit venstre lår, sin hofte og arm slemt. Det er ikke underligt, at han tidligt opdagede, at Herrens kraft beskyttede ham. Da han på et senere tidspunkt i sit liv tænkte på disse hændelser sagde han: „Jeg tilskriver derfor min fortsatte tilstedeværelse på jorden, omsorgen fra et nådigt forsyn, hvis hændelser har været udstrakt for at redde mig fra døden, da jeg var udsat for de mest halsbrækkende farer.“

Han var en ung mand, der tænkte sig om og som ønskede at gøre det rigtige. Han skrev i sin tidlige ungdom: „Min ungdom er en betydningsfuld tid i mit liv, og det er det samme for ethvert menneske; for sagt generelt, er det i denne periode, mennesket danner den personlighed, han vil besidde for tid og al evighed. Jeg må være meget varsom, når jeg sætter denne milepæl ved begyndelsen af min livsvej

Jeg føler behov for omsorg, klogskab, omtanke og visdom til at lede mine skridt hen ad den sti, der fører til ære og evigt liv.“

Hans stadig søgen efter vejledning, ledte ham tit til bøn til Herren. Da han endelig havde lejlighed til at høre om evangeliet, var han således rede til at modtage det.

Følgende er en beskrivelse, af det der skete: „Ældste Pulsipher åbnede med bøn. Han knælede ned og bad, i Jesu Kristi navn, Herren om det, han ønskede. Hans måde at bede på og den virkning hans bøn havde, gjorde dybt indtryk på mig. Herrens And hvilede på mig og bar vidnesbyrd for mig, at Pulsipher var Guds tjener. Efter sangen talte han til folket i halvanden time. Guds And hvilede på ham og han bar et stærkt vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige ægthed og om profeten Joseph Smiths mission. Jeg troede på alt, hvad han sagde. Anden bar vidnesbyrd om dets sandhed ... „Ældsterne gav så ordet frit, således at enhver i forsamlingen kunne rejse sig og tale for eller imod det, de havde hørt, alt efter hvad de følte trang til. Jeg befandt mig pludselig oprejst straks efter. Herrens And havde tilskyndet mig til at bære vidnesbyrd om sandheden ved dette budskab, ældsterne havde bragt. Jeg formanede mine naboer og venner om ikke at modsige disse mænd; thi de var Guds sande tjenere. De havde prædiktet Jesu Kristi sande evangelium for os den aften.

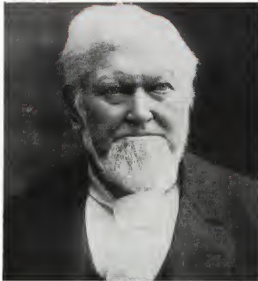

Det tidligst kendte billede af Wilford Woodruff.

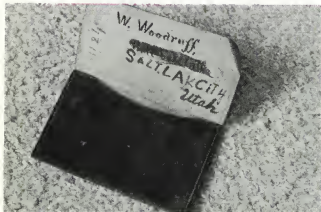

Præsidentens lommekniv.

Præsident Woodruff indviede Salt Lake Templet i 1893. Dette er en særlig invitation, underskrevet af ham.

Præsident Woodruffs store, åndelige indsigt synes at fremgå af dette portræt.

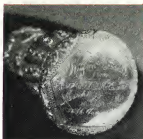
Præsident Woodruffs tegnebog.

Bemærk det komplicerede mønster i denne dug, benyttet i præsidentens hjem.

Præsidentens barberkrus.

Denne stok med guldnap, fik præsident Woodruff på sin halvfems-års fødselsdag.

Da jeg satte mig, rejste min broder Azmon sig og bar det samme vidnesbyrd. Efter ham fulgte adskillige andre."

Wilford Woodruff blev døbt tre dage senere, den 31. december, efter at han omhyggeligt havde læst Mormons Bog. Han skriver følgende: „Der var ca. 1 meter sne udenfor, og det var meget koldt. Vandet var en blanding af is og sne, og jeg mærkede ikke kulden."

Kort tid efter tog han til Kirtland for at møde profeten Joseph Smith. Han tog fra Kirtland sammen med andre nye medlemmer til Zions Lejr. Han blev på dette tidspunkt tilskyndet til at begynde optegnelserne af betydningsfulde hændelser i kirkens historie. Han beretter senere en denne himmelske vejledning.

„Djævel har, lige siden jeg blev født og indtil denne dag, prøvet at tage li-

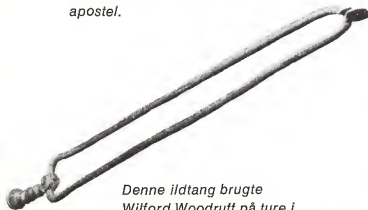
vet af mig, og det oftere end han har forsøgt at tage livet af andre mennesker. Det synes som om, jeg er Satans mærkeoffer. Det er der, så vidt jeg kan se, kun en grund til, nemlig: Satan vidste, at hvis jeg kom ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, så ville jeg begynde at skrive denne kirkes historie og skrive om profeterens, apostlenes og ældsternes arbejde og taler. Jeg har optegnet næsten alle de taler, jeg har hørt, profeten Joseph Smith holde. Jeg har mange af præsident Brigham Youngs taler i min bog, og taler fra mænd som Orson Hyde, Parley P. Pratt og andre. Der er også en anden grund til, at jeg blev tilskyndet til at skrive dengang, det var fordi, næsten alle udnævnte historikere faldt fra på dette tidspunkt, og de tog deres optegnelser med dem.

Ikke længe efter, den unge Wilford

Woodruff var kommet til Zions Lejr, begyndte han sin store karriere som missionær. Han tjente i Arkansas, Tennessee, Canada og i New England, hvor han ofte oplevede Andens vejledning. Han skrev følgende, da han blev afløst fra arbejdet i missionsmarken: „Da jeg havde brugt 2½ år i New England og Canada på at få de hellige ud, rejste jeg selv tilbage med den sidste gruppe. Der var omkring 100, som kom fra Boston. Vi ankom til Pittsburg, Pennsylvania, ved mørkets frembrud. Vi var ikke særlig glade for at blive der, og ønskede at tage videre til St. Louis, Missouri. Jeg fik øje på en damper, der lå for fuld damp, rede til at sejle. Jeg skyndte mig ned til kaptajnen og spurgte ham, hvor mange passagerer han havde ombord. „350.“ „Kan der være 100 mere?“ „Ja, det kan der godt.“ Men Anden sagde til mig:

Fotografi af ældste Woodruff, da han var apostel.

Denne ildtang brugte Wilford Woodruff på ture i vildmarken.

Denne vogn er Wilford Woodruffs, og det var den, Brigham Young, der var meget syg, kørte i, da han rejste sig og sagde: „Dette er stedet.“

„Gå ikke ombord på den damper, hverken du selv eller dine ledsagere.“ Det er i orden sagde jeg. Jeg havde nemlig lært at lytte til denne lille, sagte stemme. Jeg gik ikke ombord, og vi ventede til næste morgen. En halv time efter at damperen var taget afsted, brød den i brand. Da den havde rulliner af reb i stedet for kæder, kunne den ikke sejle til land. Det var mørk nat. Der blev ikke reddet en eneste. Havde jeg ikke adlydt denne advarselstrøst inde i mig, ville jeg ikke have været i dag.

„Jeg er blevet ledet og styret af Ånden. Jeg er blevet gjort bekendt med denne Ånd. Det var ikke ved trompeters gjalden eller ved torden og lynlid; den var for mig en lille, sagte stemme.“ Wilford Woodruff blev ordineret til apostel i Far West, Missouri, i 1839, da han var toogtredivede år gammel.

Der er mange af kirkens medlemmer, der betragter ham som en enestående missionær. Heber J. Grant sagde om ham: „Han (Wilford Woodruff) var måske den bedste „menneske-omvender“ kirken nogensinde har haft. Skønt han allerede, havde været på to missioner, blev hans mest kendte den i England, som han tog på i 1839.

Wilford Woodruff prædikede på sin 33-års fødselsdag i byen Hanley i England. Han var uhyre populær på dette sted, og blev derfor meget forbavsset, da Herren meddelte ham, at han skulle tage sydpå, hvor han bogstavelig talt blev ført lige til John Benbows gård lige udenfor byen Birmingham. En gruppe kaldet: „De forenede Brødre“, havde sluttet sig sammen og bedt Herren sende en budbringer med evangeliets fylde.

Woodruff døbte alene i denne gruppe 45 prædikanter og 160 medlemmer fra menigheden. En politibetjent, der var sendt ud for at arrestere denne dynamiske missionær for at prædike evangeliet, sluttede sig selv til kirken efter at have lyttet til ældste Woodruffs tale. To af de lokale embedsmænd fra den anglikanske kirke, der var kommet for at spionere ved møderne, bad også til slut om at blive døbt ved hans hænder.

Wilford Woodruff bragte, i året 1840, 336 mennesker ind i kirken. Som svar på præsident Joseph Smiths opfordring, vendte han og de andre brødre derefter hjem, de bragte et helt skib fyldt af nyomvendte søskende med dem.

Han tog efter denne mission aktivt del i bygningen af templet og i forberedelserne til at føre de hellige over Rocky Mountains. Han havde i løbet af denne periode nogle store åndelige oplevelser grundet sin tro og falsomhed overfor Åndens stemme.

Følgende åndelige oplevelser er tilfældigt valgt, og de viser tydeligt den nære forbindelse, Wilford Woodruff havde med vor himmelske Fader.

„Mine missioner er udført ved åbenbarings ånd. Jeg blev bedt om at tage til Fox Island af den samme lille, sagte stemme. I det store frafalds tider i Kirtland, sagde Herrens Ånd til mig: 'Find en partner og tag til Fox Island.' Jeg kendte lige så lidt til, hvad der var på Fox Island, som til, hvad der var på Kolob. Jeg tog imidlertid derover og døbte hundrede . . .“

„En gang, jeg var faret vild i en hård storm, famlede vi omkring som blinde i mørket, da et klart lys pludselig skinnede rundt om os, og afslørede vor farlige situation for os. Vi stod ved kanten af en dyb kløft. Lyset fulgte os, til vi atter var nået hen til vejen. Vi fortsatte, beruset af glæde og lykke, og mørket sønkede sig atter og regnen fortsatte.“

En anden gang havde Wilford Woodruff stille sit vogn for natten, og krøb ind for at sove. „En stemme sagde til mig: 'Stå op og flyt din vogn.'“ Kort tid efter blev et træ, der var fanget af en hvirvelvind, kastet ned på det sted, vognen havde stået.

Da Wilford Woodruff var i London som missionær, havde han en frygtelig oplevelse med „Mørkets prins“. „Da han var ved at overvinde mig, bad jeg til Herren i Jesu Kristi navn om hjælp. Jeg havde nu magten over ham og han forlod mig, skønt jeg var hårdt saret. Der kom derefter tre mænd til mig klædt i hvidt, og de bad med mig og jeg blev

helbredt med det samme og befriet for alle mine bekymringer.“

„ . . . to uger før, jeg forlod St. George, samlede en gruppe af de afdødes ånder omkring mig, idet de ville vide, hvorfor vi ikke frelste dem. De sagde . . . 'Vi lagde grunden til den regering. I nu nyder godt af, og vi er aldrig frafaldet det, men er forblevet tro mod det og trofast mod Gud.' Det var underskriverne af De forenede Staters uafhængigheds-erklæring, og de ventede på mig i to dage og to nætter . . . Jeg gik direkte hen til dåbsbasinet og kaldte bror Mc. Allister, for at han skulle døbe mig som stedfortræder for underskriverne af uafhængigheds-erklæringen og 50 andre gode mænd, alt i alt 100 . . .“

Wilford Woodruff syntes aldrig at spille sin tid og sin energi. Under hans tid som præsident, underviste han sydvest-indianerne i evangeliet. Han havde stor kærlighed og respekt for dette folk, og selvom han på det tidspunkt var 72, holdt han stadig af at gå på jagt og tage på fisketur sammen med dem, medens han var i vildmarken. Denne store missionær og udsending fra Gud var også et virkelig uden-dørs menneske. Han var en af de første, der eksperimenterede med kunstige fluer til lystfiskeri i de vestlige stater.

Han fortsatte under sin præsidenttid med at åbne sit hjerte for Gud og bede om, at han måtte vejlede de hellige ordentligt. Den 25. september 1890, bekendtgjorde præsident Woodruff for verden i sit berømte manifest, at det var Herrens vilje at ophæve flerkoneriet.

Hen imod slutningen af hans tid som præsident, efterhånden som fjendskeden fra kirkens fjender mindskedes, indviede han Salt Lake Templet og levede længe nok til at opleve Utah som en selvstændig stat. Det betød, at de hellige nu selv kunne vælge deres egne lokale borgerledere.

Præsident Woodruff døde i en alder af 91 år i San Francisco. Han havde tjent sine medmennesker og Herren godt. Han havde rejst mere end 250.000 km. for at prædike evangeliet, og han havde døbt 2.000 mennesker til

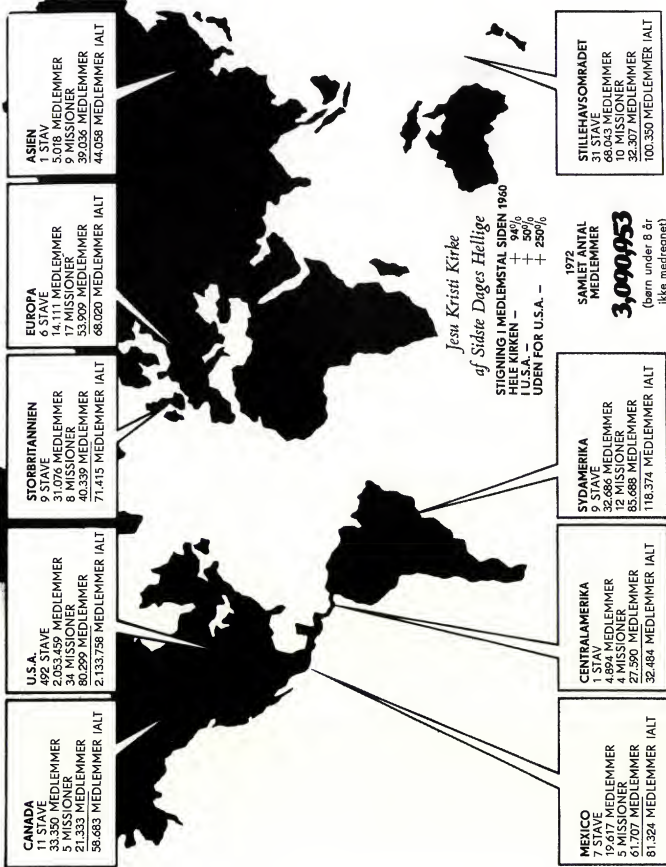
**Højdepunkter i Wilford Woodruffs liv
(1807—1898)**

1. marts	alder	
1807	—	Fødes i Farmington, Connecticut.
1821	14	Arbejder som møller
1833	26	Bliver døbt
1834—36	27—29	Tjener som missionær i sydstaterne
1837—38	30—31	Tjener som missionær i øststaterne og Fox Islands
1839	32	Ordineres til apostel
1839—41	32—34	Tjener som missionær i Storbritannien
1842	35	Forretningsfører for Times & Seasons
1844—46	37—39	Præsident for Den europæiske Mission
1848—50	41—43	Præsiderer over kirken i øststaterne
1856	49	Vælges til kirkens historiker
1877	70	Bliver præsident for St. Georges Templet
1879	72	Missionær blandt indianerne
1887	80	Bliver leder af kirken som præsident for De tolv Råd
1888	81	Indvier Manti Templet ved en privat gudstjeneste
1889	82	Opretholdes som præsident for kirken
1890	83	Udsender manifestet, der ophæver flerkoneriet
1893	86	Indvier Salt Lake Templet
1896	89	Fastedagen flyttes fra den første torsdag i måneden til den første søndag i måneden
2. september		
1898	91	Dør i San Francisco

kirken og havde skrevet mere end 7.000 sider kirkehistorie, dækkende en periode på 62 år. Han var missionær, møller, trykker, landmand, pioner, kolonisateur, statsmand, apostel og profet for Herren Jesus Kristus. Hvis der er noget, man kan lære fra ham, så er det den evige, sande ligning om, at stor tro plus megen iver er lig enestående oplevelser.

Dette er ens for alle — hvad enten det gælder at modtage svar på vore bønner eller at opleve store ting i alt, hvad vi gør i kirken. Hvis vi hungres og tørster efter at have Åndens vidnesbyrd i vort liv, må vi anstrenge os så meget, som det er nødvendigt for at opnå dette.

Er du villig til at gøre det? ○

Fra Missionens Præsidentskab

Det største passagerfly, som nogensinde er blevet bygget, blev for nylig fremvist for offentligheden. Det har et instrumentbræt, som af de ingenlærer, som har bygget det, blev beskrevet som en så indviklet samling af måleapparater, instrumenter, skalaer og kontrolapparater, at det næsten ligger uden for menneskelig fatteevne. Men når publikum så på det, forsikrede piloten gang på gang, at dette udstyr virkede automatisk. Flyet kunne, forklarede han, bogstavelig talt flyve af sig selv, men han skyndte sig med samtidig at tilføje: „Tro ikke, at piloter er unødvendige. Trods al denne automatik behøves der stadig mænd til at kontrollere måleapparaterne, se på skalaerne og regulere kontrolapparaterne.“

Vi kan lære en lektie af dette. Et fly, som koster mange millioner kroner, er stadig ikke bedre end de mænd, som skal flyve det. Vi kan sammenligne dette med det samfund, vi lever i. Det er ikke bedre end de mennesker, som det består af. Dette er en sandhed, som vi er ved at opdage igen.

I løbet af de sidste 50 år er der blevet lagt en uforudset vægt på materiel fremgang. Vi har gjort forvandede fremskridt i produktionen af fødevarer, brændstoffer, metaller og alle de andre ting, som er nødvendige for at give mennesket et rigt liv.

Det store fly, som vi har talt om, er typisk for de storslåede maskiner, som er blevet produceret. Sådanne flyvemaskiner kan måske være i stand til at flyve af sig selv, men de kan ikke lave sig selv.

Et sådant fly laves af mennesket, det repareres af mennesket, det bruges af mennesket. Den allervigtigste faktor ved al menneskelig fremgang er stadig menneskets sind og ånd. Det er mennesket, som kan vælge det gode og for-

nægte det onde. Det er også mennesket, som holder nøglerne til fremgang her på jorden. I løbet af sit liv har mennesket mange ting, som kan bringe ham velsignelser, men samtidig kan de, hvis de misbruges, bringe ham sorger i livet. For eksempel har vi atomkraften. Den kan bringe os godt, eller den kan bringe os ondt. Vi har de styrbare raketprojektiler. Vi har radarsystemer og det førerløse fly. Lad os sammenligne det med hjulet. Det gjorde livet lettere for alle, men det blev også brugt til at lave krigsvogne. Vi fik ilden. Den hjalp os til at lave vor mad, men samtidig blev den brugt til at tilintetgøre folk.

Vi har gjort store fremskridt i materiel henseende. At vor åndelige udvikling er langsom er ikke usædvanligt. Der har været mange gange i historien, hvor mennesket har været meget langsom til at ære og adlyde de åndelige love. At erkende giveren af disse rige velsignelser.

Kong Benjamin, den vidunderlige profet og filosof i det gamle Amerika som vi læser om i Mormons Bog, undrede sig over utaknemligheden og bønfuldt sit folk om at erkende deres personlige fejl og vise deres taknemlighed mod giveren af alle gode gaver og velsignelser. Han sagde følgende: „Jeg siger jer, at dersom I skulle tjene ham, som har skabt jer fra begyndelsen, og som bevarer jer fra dag til dag ved at give jer ånde, så at I kan leve og røres og gøre efter jeres egen vilje, ja, som endog tager sig af jer hvert eneste minut – jeg siger jer, at dersom I skulle tjene ham af jeres hele sjæl, ville I dog være nyttige tjenere ... hvad har I da at rose jer af?“ (Mosiah 2:21-24).

Forfatteren til Salmernes Bog fremsatte følgende udtalelse, da han spekulerede over menneskets jordiske prøvetilstand: „Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, månen og stjernerne,

som du skabte, hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, et menneskebarn, at du tager dig af ham? Du gjorde ham lidet ringere end Gud, med ære og herlighed kroned du ham." (Salm. 8:4-6).

Den ære og herlighed, som salmernes forfatter talte om, er menneskets sind og ånd, de aller-vigtigste faktorer ved menneskelig fremgang. Derfor er mennesket, som er lidet ringere end englene, blevet godt forsynet med evnen til at kontrollere livets indretninger og regulere dets kontrolapparater, og han er blevet begavet med evnen til at tænke og vælge. Ja, vi kan i sandhed sige, at superflyet ikke er bedre end den pilot, som flyver det; intet samfund og ingen kirke er bedre end de mennesker, som hører til dem.

Må Herren velsigne os, så vi kan udføre vor del, så vi kan bruge visdom og dømmekraft, så vi ikke står tilbage i vore åndelige bestræbelser og vor åndelige udvikling. Hver enkelt af de små ledninger og hver enkelt af de såkaldte små tingester, som vi finder i flyet, kan sammenlignes med os her på jorden som en del af Guds rige. Hvis en af tingesterne eller en af ledningerne ikke virker i flyet, vil det skabe vanskeligheder. Hvis vi ikke virker i vort arbejde i denne verden, kan det også skabe vanskeligheder. Må Herren velsigne os i det arbejde, som vi påtager os at udføre.

Jeres hengivne broder
Grant R. Ipsen,
missionspræsident

Velsignelser

Ålborg: 6. august 1972:

Gerda Hanne Villadsen Jensen og Keld Jensens søn **Martin Sten Jensen** velsignet af sin fader

Nordre Gren: 2. juli 1972:

Grete Birgitte Kyhl Dama og Jørgen Skytte Dama's datter **Helene Skytte Dama** velsignet af sin fader

Ordinationer:

København:

18. juni 1972:

Gunner Jensen ordineret til diakon af broder Ib Hansen
25. juni 1972:

Leif Egon Randrup ordineret til lærer af broder Johan Koch

Rudy Lyngvig Jensen ordineret til præst af broder Ib Hansen

Claus Thiele Alkil ordineret til præst af broder Johan Koch

Lucjanjan Tyrakowski ordineret til diakon af broder Ib Hansen

Axel Hans Peder Jacobsen ordineret til diakon af broder Ib Hansen
13. august 1972:

Fritz Wedderkopp ordineret til diakon af broder Ib Hansen
16. august 1972:

Claus Thiele Alkil ordineret til ældste af missionspræsident Grant R. Ipsen
20. august 1972:

John Gregers Hvidkjær Hansen ordineret til præst af broder Gregers Hvidkjær Hansen

Leif Egon Randrup ordineret til præst af broder Ib Hansen
Odense:

27. august 1972:

Finn Kreiberg Pedersen ordineret til lærer af broder Franz Orla Knudsen

Dåb

København:

11. august 1972:

Kim Gerhardt Nielsen døbt af ældste Randy Gibson, håndspåbyggelse ved broder Ib Hansen

12. august 1972:

Jes Anders Gram døbt af broder Bjarne Gram, håndspåbyggelse ved broder Kaj Åge Gram

Benny Robert Jørgensen døbt af broder Steen Erik Jørgensen, håndspåbyggelse ved broder John Leach Jørgensen

20. august 1972:

Louise Jonna Grandt Nielsen døbt af ældste Lon Clayton, håndspåbyggelse ved Broder Johan Koch

Centrum Sjælland:

7. august 1972:

Jens Colvig Jensen døbt af broder Bent Colvig Jensen, håndspåbyggelse ved broder Benny Lindén

Nordre Gren:

17. juni 1972:

Gert Rafn Pedersen døbt af ældste Stuart Keith Pugmire, håndspåbyggelse ved ældste George Sansom

Missionærankomster

Følgende missionærer er ankommet til Den danske Mission:

5. juli 1972:

Karen Lyberth fra Esbjerg, beskikket til at arbejde i Randers

12. juli 1972:

Flemming Bundgård fra Holstebro, beskikket til at arbejde i Haderslev

Antoni B. Jacobsen fra Horsens, beskikket til at arbejde i Sønderborg

25. august 1972:

Kim Bostrup Sørensen fra Herlev, beskikket til at arbejde i Esbjerg

9. september 1972:

Villy og Jenny Sørensen fra Logan, Utah, beskikket til at arbejde i Kolding

10. august 1972:

Mark Armstrong Lundquist fra Swan Valley, Idaho, beskikket til at arbejde i Søborg

Jeffrey Wilson Nelson fra Nampa, Idaho, beskikket til at arbejde på Amager

Brent LaMar Top fra Idaho Falls, Idaho, beskikket til at arbejde i Helsingør

Hal Wallace Turnbow fra Salt Lake City, beskikket til at arbejde i Virum

Robert Adams Whitman fra Layton, Utah, beskikket til at arbejde i Herning

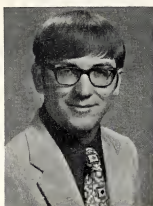
Steven R. Williams fra Mesa, Arizona, beskikket til at arbejde i Frederikshavn

Omar Lee Andersen fra Salt Lake City, beskikket til at arbejde i Vejle

Eric H. Christiansen fra Jerome, Idaho, beskikket til at arbejde i Roskilde

James Joseph Crane fra Burley, Idaho, beskikket til at arbejde i Odense

Scott Clair Frischnecht fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i Rødovre

Jonathan Reed Hawkes fra Los Angeles, California, beskikket til at arbejde i Randers

Kelly Marie Maxfield fra Salt Lake City, beskikket til at arbejde i København

Ellen Marie Christianson fra Burley, Idaho, beskikket til at arbejde i Kolding

Vielser

Den 18. august 1972 viedes i kirken på Priorvej søster Rosa Marie Freese til broder Christer Robert Hultmann. Stjernen ønsker hjertelig til lykke

Den 19. august 1972 viedes i kirken på Priorvej søster Kirsten Schædt Overgård til broder Claus Thiele Alkil. Stjernen ønsker hjertelig tillykke

Fødselsdage

Helene Guttman Jess, Kolding, 65 år den 1. december

Ane Marie Jørgine Rasmussen, Fredericia, 70 år den 4. december

Agnis Jensen, Odense, 70 år den 17. december

Frode Nielsen, Helsingør, 60 år den 21. december

Døde

København

Den 9. juni 1972 døde søster **Skylda Henriksen**, 83 år gammel

Skive

Den 10. juli 1972 døde søster **Emma Josefine Madsen**, 85 år gammel

Ålborg

Den 17. august 1972 døde broder **Carl Gorm Kristian Vilhelm Kühnell**, 66 år gammel

Missionærafsløsninger

Følgende missionærer er blevet hæderligt afløst fra deres arbejde i Den danske Mission:

26. august 1972:

Donnie Ray Hudson fra Phoenix, Arizona, efter sidst at have arbejdet i Ålborg

Robert Howe Murdock fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet i København
Palle Engfelt Poulsen fra Cucamonga, California, efter sidst at have arbejdet i Århus

10. juli 1972:

Palle Sørensen fra Århus, efter sidst at have arbejdet i Esbjerg

14. juli 1972:

Joel Dean Adams fra Pleasant Grove, Utah, efter sidst at have arbejdet i Odense

1. august 1972:

Blaine Kean Luke fra Orangeville, Utah, efter sidst at have arbejdet på Missionskontoret

12. august 1972:

Steven George Crockett fra Hillsboro, Oregon, efter sidst at have arbejdet i Fredericia

Randy Burdett Gibson fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet i Virum

Dana Griffith Morey fra Soquel, California, efter sidst at have arbejdet i Søborg

Jeffrey Clarke Page fra Salt Lake City, efter sidst at have arbejdet som assistent til Missionspræsidenten

Larry Taylor Perkins fra Casper, Wyoming, efter sidst at have arbejdet i Ålborg

Alan Daryl Rhodes fra American Fork, Utah, efter sidst at have arbejdet på Missionskontoret

Robert Darwin Staley fra Alderwood Manor, Washington, efter sidst at have arbejdet på Amager

Rita Louise Aagard fra Tooele, Utah, efter sidst at have arbejdet i Randers

25. august 1972:

Dieter Rudolf August Hansen fra Silkeborg, efter sidst at have arbejdet i Ålborg

